

Like Someone

Contents

Like Someone	1
1. Chương 1: Thử Yêu	2
2. Chương 2: Lần Đầu Tiên	4
3. Chương 3: Con Ác Mộng	6
4. Chương 4: Ghen “không Đụng Hàng”	7
5. Chương 5: Bộ Mặt Khác	9
6. Chương 6: Phút Giây Cuối Cùng	11
7. Chương 7: Hồi Kết Của Một Mối Tình	14
8. Chương 8: Sự Trùng Hợp	15
9. Chương 9: Vút Bay	17
10. Chương 10: Tựa Nhẹ Lòng Hồng	18
11. Chương 11: Chợt Nhận Ra	19
12. Chương 12: Mục Tiêu	22
13. Chương 13: Đêm Trắng Xóa	23
14. Chương 14: Ngược Chiều Kim Đồng Hồ	25
15. Chương 15: Quay Ngược Thời Gian	26
16. Chương 16: Lần Nữa	28
17. Chương Cuối	30

Like Someone

Giới thiệu

Thể loại: Truyện tình cảm, hài hước, học đường Trần thị Vân Anh (Nó) Tính tình nóng nảy, ăn nói r

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/like-someone>

1. Chương 1: Thử Yêu

Giờ ra chơi...

Không khi nào mà nó chịu ra khỏi lớp ngoài giờ ra về, lúc nào cũng chỉ ngồi cạnh cái cửa sổ mà nhìn ra ngoài, nó mặc cảm lắm bởi nó sợ thế giới bên ngoài. Trong đầu nó lúc nào cũng chỉ có 1 ý nghĩ: “Nhân loại các người...bọn rác rưởi” Tại sao ngoại hình lại quan trọng đến thế cơ chứ! Lúc nào trong lớp cũng ngồi im thín thít.

- Ái!!! Đau! Thằng l*z nào vậy hả!_ Nó la toáng lên, xoay người lại

Thằng Sơn lúc nào cũng vậy! Luôn kiếm chuyện với nó 1 cách vô cớ. Còn nhớ cái năm học lớp 7, cậu ta ngồi bên cạnh nó, ngày nào cũng gọi nó là heo, hay ký vào đầu nó (Đau lắm á), nhiều lúc còn tống tiền nó nữa! Nhưng...năm nay nó đang giảm cân vì muốn tìm 1 thứ gọi là “Tình yêu”. Nó đã giảm được 5kg rồi. Nhưng...nó lại cảm thấy thật khó chịu “Nếu như con người không nhìn nhau bằng cái nhìn bên ngoài thôi thì hay biết mấy!”

Năm nay nó buồn lắm, nó khó chịu khi phải đối chỗ, không được ngồi bên cạnh cái cậu hay chọc ghẹo mình nữa. Không hiểu sao từ đầu năm nay cậu ta lại ghét nó đến vậy. Cảm giác không giống như trước nữa, thật sự ảm đạm. Nó khó chịu “Tại sao đối với những nữ sinh khác thì mày lại vui vẻ, hòa đồng như vậy. Từ năm lớp 7 đến giờ tao cứ có cái cảm giác mày luôn dành cho tao cái cách đối xử khác biệt không giống như những đứa con gái khác, tao...luôn tự hỏi mày có cái cảm giác giống tao không?” Phải chăng...nó đã yêu mất rồi!?

Bây giờ...cậu ta thật lạnh nhạt...

- Sơn! Mày còn nhớ không? Năm ngoái tao còn nợ mày 80.000 ngàn chưa trả vì mượn viết của mày á!- Nó cố bắt chuyện.

Nhưng cậu ta chỉ cười nhạt rồi bỏ đi...đã lâu lắm không nói chuyện với nhau rồi còn gì! Nhìn thấy Sơn nó luôn cố bắt chuyện nhưng...cái cảm giác bây giờ thật...xa vời. “Đáng ghét! Vừa nãy đã ký đầu tao rồi còn gì!” Nhớ lại cảm giác luôn bị cậu ta ăn hiếp, nhưng...lại cảm thấy vui lắm!

Sáng Chủ Nhật...

- Chán quá! Lên Facebook viết truyện thôi!- Nó lí lắc

Là 1 người đam mê Anime, Manga, nhạc nhật, vẽ Manga. Viết truyện cũng là ước mơ của nó. Ngoài đời nói chuyện cộc cằn vậy thôi, vậy mà trên Facebook nó biết điều ra phết. Còn viết truyện “Sao Chối May Mắn” nữa chứ!

- Bảo Thanh Nguyễn là thằng l*z nào vậy ta?Thằng đó bắt chuyện với mình kìa! Chat thử coi!_Nó lật đật, đánh chữ nhanh như chớp ấy, mún banh lun cái bàn phím

“Mình viết truyện trên trang Meteor Shower, rảnh thì đọc ủng hộ mình nhen! Cám ơn bạn nhiều” Chà chà...nói chuyện dễ thương vậy mà ngoài đời dâm với tục dễ sợ!

“Ukm! Bạn viết đi rồi mình đọc. Mà bạn tên gì vậy?”

“Mình tên là Vân Anh. Còn bạn?”

“Mình tên Thanh”_Tên gì nữ tính quá!

“Bạn học lớp mấy?”

“Lớp 8/7. Còn bạn?”

“8/7 luôn nè!”

“Sao trùng hợp vậy?”

“Bạn học trường gì?”_Nó hỏi

“THCS Kim Đồng. Còn bạn?”

“THCS Phạm Văn Hai”

Cuối cùng nó với hấn chat mấy tiếng đồng hồ liền rồi cho nhau số điện thoại

“Chúc ngủ ngon! Hôn...”_Nó bạo thật!

Nhắc đến vụ này thì lại nhớ đến chuyện nó chuyên gia hôn mấy đứa trong lớp cả nam lẫn nữ cũng không tha, hồi học lớp 7. Chưa kể, tụi con trai còn bị nó sờ với đấm vào chỗ “Đó đó” nữa là! rùng mình thật! Thế mà năm nay vẫn không thay đổi.

“Là sao!? Bạn hôn mình đó hả!?”_Hấn hoảng hốt

“Uk. Có chuyện gì?”

“Làm...bạn gái mình nha?”

Thấy nó không trả lời, hấn nhún lại.

“Đồng ý không làm bạn gái mình nha?”

“Để suy nghĩ lại đã”

Chơi hàng gài hả! Đâu có dễ! Lát sau nó nhún.

“Uk, thì làm người yêu. Nhà bạn ở đâu vậy?”

“Là người yêu rồi mà! Gọi là ”Anh, em” duy!”

“Ừ...”

Tuy vậy...nhưng...nó không có hứng thú với chuyện tình yêu, bởi chuyện đó thật giả tạo nhưng...nó cũng muốn thử...

Chưa đầy 5 phút thì nó đã...

- Thôi chia tay đi. Không có hứng thú với chuyện tình yêu chút nào. Chẳng thú vị gì hết, mày kiêu nhỏ khác đi_Nó nói với giọng điệu lạnh nhạt

- Lúc đầu nói chuyện nghe dễ thương lắm! Vậy mà...mày cũng là đứa chẳng ra gì!

Giọng nói trầm thanh thoát nhưng chứa đầy vẻ mỉa mai, xem thường khiến nó bức xúc như muốn bức rút.

- Cái miệng mày giỏi bú l*z thôi à! Đ*o làm được cái con c*c gì hết á!_Nó tức tối

- Vậy nhào vô bú c*c tao nè!

Nó ức chế quá rồi tắt máy luôn, xóa số điện thoại hấn không chút nuối tiếc. Lúc sau có số lạ gọi đến.

- Alo! Mày là đứa nào! Đập chết mẹ mày bây giờ! Đang bức mình mà còn gọi nhầm số tao nữa! Chém thấy bà nội mày bây giờ!!!_Nó hách dịch hăm he

- Ủa!? Gọi lộn số hả!? Xin lỗi, xin lỗi_Hấn hoảng quá!

Thì ra là số hấn. Ai cũng vậy, số lạ nào mà không có lưu trong danh bạ của nó là khi bắt máy thì nó cứ hăm dọa người ta 1 cách hách dịch như lúc này.

- Mày là thằng Thanh l*z phải không?_Nó gằn giọng

-Uk! Mày là vân Anh phải không!Sao mày biến thái quá vậy?

-Thì sao! mày cũng đâu có khác gì tao đâu!

-Lúc đầu nói chuyện nghe dễ thương lắm! Vậy mà ..._Hấn bịu môi

“ Ai cũng vậy, tên này cũng giống như những đứa con trai khác...người con trai nào cũng chỉ biết những đứa dễ thương, hiền dịu,xinh đẹp thôi.” mình thì đâu được như những đứa con gái khác”

-Tao thì khác! không cần phải thay đổi để đối phương cảm thấy thích mình.Vậy thì đã sao?Tao không cần phải cố tỏ ra khác biệt để mình không giống những đứa con gái khác. Khi là chính con người thật của mình thì tao đã là 1 con người đặc biệt hơn một ai khác.

Có lẽ hắn đã hiểu ra...

-Xin lỗi, làm hòa nha ?_Giọng hắn như buồn lắm

-Ukm! Ngủ ngon nha chị Thanh

-Nè! Giận à nha ! Tao đâu phải bê đê !

- Tại tên mày nữ tính quá mà!

-Bye!

- Ukm! Bye ... tao với mày còn quen không ?_Nó ngượng ngùng hỏi

- Đương nhiên rồi!_Hắn lên giọng

Vậy là từ nay nó đã có người iu rồi. Lúc đầu bắt chuyện thì 2 đứa nói chuyện lịch sự lắm còn bây giờ cứ “mày mày tao tao” bó tay !

Hai đứa dâm bá đạo. Vậy mới ghê ấy chứ !

2. Chương 2: Lần Đầu Tiên

5 giờ sáng...

- Vân...Vân...Vân Anh!?!_Mẹ nó ngạc nhiên, 2 mắt tròn trắng.

- Dạ!..._Nó ngọt sớt

- Á Á Á Á Á Á Á Á!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

10 giờ sáng, mẹ nó cứ thì thầm với ba nó với giọng khàn cổ họng, hồi sáng hét ghê quá mà!

- Con mình hôm nay bị gì vậy em!?!_Ba nó thì thầm

- Em không biết nữa!?! Mà 5 giờ sáng, nó đã dậy học bài rồi, còn “Dạ” với em ngọt sớt nữa chứ!_Mẹ nó sợ sệt

- Trời ơi!?! Chắc động đất rồi tới sóng thần quá!?!

Ba mẹ nó run bần bật.

- Thưa ba mẹ con đi học!_Nó tươi cười

- Á Á Á Á Á Á Á Á Á Á Á Á Á Á Á Á!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Hồi này là mẹ nó còn bây giờ tới lượt 2 vợ chồng song ca luôn! Bay nóc nhà thật rồi.

Hôm nay, nhỏ bạn thân cùng đi xe đạp với nó.

- Ê! Có gì mà hôm nay bà vui quá vậy? Thường ngày bà nói là bà ghét đi học lắm mà!?!_Nhỏ An thắc mắc
Nó cười rạng rỡ đáp lại với giọng lạnh lót.

- An ơi! Tao có bạn trai rồi!_Hai bên má nó đỏ phừng phừng nhìn dễ thương lắm

- Hả!?! Rồi sao nữa!?! Sao nữa!?!_Nhỏ tròn mắt tò mò hỏi

Chắc vì nhỏ An nghĩ rằng người như nó mà cũng có bạn trai!?! Không dám đâu nha!

- Hôm nay tao làm hết bài tập rồi thuộc bài sạch sành sanh luôn rồi! Mày làm bài tập chưa?_Nó cười khúc khích

- Á Á Á Á Á Á Á Á Á Á Á Á Á Á Á Á!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!_Hiệp 3 rồi nha!

5

3. Chương 3: Cơn Ác Mộng

11 Giờ Đêm...

Tút ...Tút...Tút..

- Alo?_Nó hỏi

- Alo?_Hắn đáp

- Hôm nay tại mày mà tao cứ như một con điên!_Nó la lên the thé

- Sao vậy?_Hắn tò mò vẻ khó hiểu

- Sáng nay, tao lên bảng trả bài môn ngữ văn thì vấp rồi nêu ví dụ trên bảng sai chính tả mà còn sai nghĩa nữa. “Ba em ”ra” to lớn“, tiếng ”mư” nghe lách tách”_Nó tức tối nêu ra từng ví dụ

- Hahahahaha!!!_Hắn cười khì thế

- Rồi bài tập toán thì sai trật lất_Nó mệt mỏi

- Téo dễ sợ!_Hắn khúc khích

- Ê! Tao đang pùn đó nha!

- Ah áh!!!_Hắn rên rỉ

Hai đứa nghĩ bậy

- Nè! Đang...đang làm gì đó...!_Nó nhin cười

- Có làm gì đâu! “Chơi” chút xíu thôi mà!_Hắn cố ý chọc nó

- Nè! Tao không giỡn đâu nha! Tao đang nghĩ “BẬY” đó! Mày cố ý đầu độc tâm hồn tao hả!_Nó la lên mà phì cười

- Ah...ah...ah...Đau quá! Chết tao rồi Vân Anh ơi! Đau quá!

- Nè! Không giỡn mà! Tao giận à nha!_Nó bốc khói

- Hahahahahahahaha!!!!_Hắn cười ngây ngô

- Bực mình hà!

- Bực mình hà!_Hắn ổng ẹo

- Mày học được không?_Nó quan tâm

- Cũng được!

- HỤhỤ!

Thấy nó ho qua điện thoại, hắn quan tâm hỏi:

- Có sao không?

Cứ tưởng như hắn lo ình lăm, nó mừng rỡ

- Không sao. Cám ơn...

- Mày sắp chết chưa?

- Ó!..._Mặt nó ngu phét

- Hahahahaha!

- Thằng khốn! Cứ tưởng mày lo cho tao lăm! Ai ngờ..._Nó tức tối

- Thôi mà! Đừng giận nữa! Đùa chút thôi mà! Cầm lạnh hả? Chăm sóc cho sức khỏe của mình đi nha! Mà bệnh là biết tay tao!
- Ủa!
- Mà tiền điện thoại của mày đâu ra nhiều mà gọi cho tao hoài vậy?_Hắn thắc mắc
- Nhà tao bán điện thoại mà! Đương nhiên là có cạc điện thoại để nạp rồi!
- Ê! Nạp cho tao đi!
- Dở hơi thật._Không cần để ý đến thái độ của hắn, nó lạnh lùng đáp. Câu nói khiến hắn quê mà xệ!
- À... Mày buồn ngủ chưa?
- Mày thì sao?
- Tao thức khuya lắm!
- Hú hí với con nào mà thức khuya?_Nó gằng giọng
- Học bài thôi! Suốt ngày nói tao hú với chả hí! Muốn tao vậy không?
- Giỡn xú thôi mà! Bye, ngủ ngoan nha chụy Thanh!
- Nè! Nè! Đụng chạm à nha!
- Hi...
- Ngủ ngon!

4. Chương 4: Ghen “không Đụng Hàng”

5 giờ sáng...

- Làm bài tập xong rồi! Onl FaceBook thôi!

Nó vào phòng nhà Bảo Thanh Nguyễn (Hắn). Nhìn trên dòng thời gian...“Tabachi đang hẹn hò với Bảo Thanh Nguyễn”

- Tabachi?...Là ai?_Nó nhau mày khó hiểu

11h đêm...

- Tao với mày “chia chân” đi! Tao chán rồi!_Nó nói với giọng lạnh lùng, tức giận.
- Sao vậy!?!_Hắn bỏ ngỡ
- Mày bắt cá 2 tay!
- Hồi nào?
- Còn giả diên nữa hả! Tabachi là con nào!!!! Trong nhà của mày đó!
- Trong nhà tao hồi nào?
- Trên tường nhà FaceBook của mày nói là mày đang hẹn hò với con nhỏ đó đó! Tao với mày chia tay đi!
- Nó là người yêu cũ của tao thôi mà!_Hắn la lên
- “Cũ”, “Mới” gì ở đây! Mày quen hết 5 con cùng 1 lúc luôn mà!
- Thì...cái đó...Tao bỏ rồi mà!
- Tao đã Chat với con Tabachi rồi!

- Nó nói sao? _Hắn run cầm cập
- Mới đầu, tao Pão like cho nhỏ đó.
- Chưa thấy con nào ngu như con nhỏ này! Tình địch mà cũng Pão like nữa!
- Rồi...sao?
- Rồi tao với nó nói chuyện nhưng tao không nói tao là bạn gái mày! Nhưng mà nó cũng dễ thương chứ bộ! Sao mày chia tay nó vậy? _Nó thắc mắc
- Ờm...Thì...tại nó ít gọi điện thoại cho tao quá!
- Ôi mẹ ơi~ Bó tay, tao sợ mày luôn rồi đó Thanh! Tội nghiệp con nhỏ, hên mà nó chia tay với đứa tâm thần như mày! Amen...
- Ý mày là sao? Giờ em muốn anh sống sao! Mày bắt tao kể đã đời rồi mày nói tao bị điên hả!
- Kakakakakakakakaka! Nhưng mà tao thắc mắc! Mày yêu tao ở điểm nào vậy?
- Ờm thì...
- Tao mập lắm đó!
- Biết rồi! Tao thấy hình mày rồi!
- Hả!? Hồi nào!? _Nó hoảng hốt
- Mày đăng hình trên Face đó!
- Cái...Cái...Cái đó tao đăng chưa được 5 phút rồi sợ quá, xóa luôn rồi mà! Sao mày biết chớp thời cơ quá vậy!?
- KAKAKAKA!!! Nói chung là Body của mày cũng được!
- Hả!? Mày yêu tao chỉ vì Body của tao thôi hả!?
- HAHAHA!!! Mặt mày cũng đẹp, cũng dễ thương!
- Tao 65kg đó! Mày nghĩ sao vậy!?
- Tao thích!
- Tim nó đập loạn nhịp. Có lẽ...vì ngoại hình xấu nên chẳng ai ưa nó. Nhưng...tên này...Cho dù quen trên mạng là giả dối nhưng...nó cũng...muốn thử....cái thế giới ảo này...có 1 ai thật lòng không.
- Tao không nữ tính đâu!
- không sao!
- Tao mạnh bạo lắm đó!
- Bình thường!
- Giọng tao dở lắm!
- Có gì đâu!
- Tao xấu từ trên xuống dưới mà từ trong ra ngoài luôn đó!
- Càng thích!
- Tao bị hôi nách đó!
- Càng yêu!...HẢ!?...Chơi luôn!
- KAKAKAKAKAKAKA!!!!!!!!!!!!!! Giỡn thôi cha nội!
- Hi!...Tao hỏi thật, mày có yêu tao không?

- Tao không quan trọng ngoại hình. Gu của tao là “Lùn, không có tóc, mặt mụn hay răng hô cũng được! Quen mấy thằng đẹp thì tụi nó hay lăng nhăng lắm, tao vẫn chưa thấy mặt mày mà! Nhưng chỉ cần ”Vú” của mày đẹp là được rồi!

- HẢ!? Vậy mỗi lần mày quen thằng nào thì cũng phải vạch vú nó ra coi hả!?

- KAKAKA! Ý tao là tâm hồn đó!

- Vậy mày có yêu tao thật không! Yes hay No! __Hắn con nít

- Yes! I Love You!_Nó la lên

- Ủa ủa! Yes là mày đồng ý chia tay tao hả? Tự nhiên Yes! I Love You! Rồi! Nhớ mặt mày nha!

- Ủa? Tao tưởng...No, No, No!_Nó vội trả lời

- No là mày không yêu tao hả? Rồi...mày nhớ nha!_Hắn giỡn ngây

- ĐÓ ĐÓ ĐÓ!!!!...Kèo nào cũng bị dính là sao!

- HAHHAHA!!!_Cười đúng đều

- Bây giờ tao chọn “I LOVE YOU!!!” Đáp án thứ 3 đó!

- HỈ...

- Thôi ngủ sớm, mai đi học nha!

- Ngủ ngoan nha em iu!

- Bye anh iu!

- HAHHAHAHAHAHAHAHAHAHAHAHAHAHAHAHAHAHA!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!_Hai đứa đồng thanh cười

- Bye!

- Bye!

- Bye!

- Bye!

- Bay gì mà bay hoài vậy! Ngủ ngoan!

- Hôn tao 1 cái qua điện thoại đi!_Hắn trẻ con

“Chóc!”

- Tao chưa nghe thấy gì hết!_Hắn nghe rồi nhưng vẫn giả vờ

“CHÓC!”

- Được chưa!_Nó la lên

- “CHÓC!!!” Bye em iu! Ngủ ngoan

5. Chương 5: Bộ Mặt Khác

-Tại sao...đã 1 tháng rồi...MÀ THẲNG CHA NÀY VẪN KHÔNG BẮT MÁY MỖI KHI MÌNH GỌI!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Tin nhắn cũng không trả lời luôn là sao!!!!!!!!!!!!!!_Nó tức tối hậm hực

- Bà làm gì mà ghê vậy Vân Anh!_Yến thắc mắc- Tại thằng đó mà bà mất ăn mất ngủ mấy bữa nay rồi đó!

- Yến...! Tui mượn Nick Mobi Chi trên FaceBook của bà được không?_Nó nắm chặt tay con Yến không rời

- Bà...bà định dùng Nick của tui để thử nó hả!?

- Không hổ danh là bạn học thời mẫu giáo của tui! Hun cái coi!

- Để tui chat với nó cũng được mà!

Nó lưỡng lự tỏ vẻ khó chịu, lo lắng

- Sợ tui cướp mất gấu của bà hả! HAHAAHAHA!!!

- Ồm...Thì bà chat với nó giùm tui nha. Chỉ cần bà bắt chuyện rồi hỏi nó là có bạn gái chưa? Được không...

- OK OK!

Tuy Yến nói vậy nhưng nó lại rất lo sợ. “Nếu Yến không thích hẳn thì nhờ hẳn thích Yến thì phải làm sao đây!? Yến là 1 người nam tính nhưng lại dễ gần gũi và thân thiện, hòa đồng, làm gì cũng khác biệt với cách làm của người khác và là người biết quan tâm, chia sẻ. Yến là 1 cô gái đặc biệt luôn khiến tôi phải ganh tỵ. Tính cách dễ thương lắm! Và là người mạnh mẽ, giỏi chịu đựng, không bao giờ tỏ ra mình là 1 con người yếu đuối. Nhưng nhiều khi cái tính chủ quan của bà luôn khiến tôi phải bận tâm, lo lắng.”_Nó ngẫm nghĩ

Ngày hôm sau...

Nó nôn nóng mong chờ câu trả lời...

Để ý...Nét mặt Yến buồn rười rượi...

- Yến..._Nó cảm giác như...

- Vân Anh...Tui nói xong thì đừng có giận tui nha...

- Um!

- Thăng đó nói là...“Mình chưa có bạn gái” “Bạn làm bạn gái mình nha”

- HAHAAHA!!! Không...Không sao đâu!

Nó cười rạng rỡ, trên đôi mi ướt đẫm những giọt nước mắt lăn dài trên đôi má ửng đỏ. Cười mà hai mắt híp lại. Càng cười tươi thì nước mắt càng chảy nhiều...Khiến cho Yến phải mở to mắt ngạc nhiên.

- HAHAAHAHAHAHA!!!! Không hiểu sao tự nhiên nước mắt tui cứ chảy ra như vậy nữa! Khó chịu quá! Hahahaha!

Nó lấy tay quẹt quẹt, nó càng lau bao nhiêu thì nước mắt càng ứa ra nhiều bấy nhiêu...

- HAHAAHAHA!!!!!!

Yến tán 1 cái “BỐP!”

- Bà đừng như vậy nữa! Tui khó chịu lắm! Tại sao bà khóc mà còn có thể rạng rỡ như vậy được chứ!

- Tui...tui...HU....Tui không biết tại sao nước mắt cứ chảy liên tục như vậy chứ!!! Sao nó cứ chảy ra hoài vậy hả!?_Nó vừa nói vội lấy tay lau

- Chỉ là thế giới ảo thôi! Tui đã nói với bà rồi! Đừng bao giờ yêu trên mạng mà! Tin tưởng vào cái thế giới giả tạo như vậy thì ai yêu mình thật lòng đâu!_Yến nhau mày

- Nhưng...Yến...

Nó nhận ra...Yến lúc nào cũng quan tâm đến nó, người bạn mà nó thân nhất...chỉ có Yến mà thôi...

- Tui biết rõ là khi quen trên mạng thì sẽ không có gì tốt đẹp cả...nhưng...tui chắc chắn sẽ tìm được cho dù chỉ là 1 chút tình cảm thật thôi!

Nói đến đó nó gạt đi nước mắt rồi lại nở nụ cười trên môi.

- Vậy bây giờ bà làm sao? Nó còn xin số điện thoại của tui nữa đó!_Yến quan tâm

- Cái gì!? ĐƯA NICK CỦA BÀ CHO TUI!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Về nhà, nó bay lên cái máy vi tính rồi onl nick của con Yến trên Face. Nó bức xúc quá rồi hậm hực cho số điện thoại.

“Số điện thoại của mình nè!”

Nhưng...

- KAKAKAKAKAKAKAKAKA!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!HỒ HỒ HỒ!!!HÍ HÍ HÍ!!! Cho mày chết! Số điện thoại của mẹ tao đó! Mày có ngon thì gọi thử đi!!!_Nó thất tình rồi hóa điên luôn!

Ngày hôm sau...hắn gọi số điện thoại của mẹ nó

- Alo? Bạn có phải Yến không? Mình là Thanh!

- Thanh gì? Lộn số rồi con ơi!

Hắn im phăng phắc rồi vội vã cúp máy. nó thì ngồi kể bên mẹ nó cười khúc khích, rõ tếu!

- Thằng cha bệnh hoạn nào vậy mẹ!_Nó giả điên

- Không biết nữa! Thằng tâm thần nào chắc!_Mẹ nó bức bối

- HAHHAHAHAHA!!!!_Nó cười khí thế

6. Chương 6: Phút Giây Cuối Cùng

Có lẽ cuộc sống của nó đã trở lại những ngày tháng bình thường như trước. Vừa đi xe đạp với con Khánh An...

- Sao bữa nay mày như người mất hồn vậy Vân Anh!?!_Khánh An lo sợ

- Đâu có đâu! À mà Khánh An! Bà cho tui mượn Nick Jen Ngô của bà trên FaceBook được không?

Sau 1 hồi tranh luận vật vã, cuối cùng thì con Khánh An cũng cho nó mượn.

Đột nhiên...

- Kìa! Con nhỏ học chung lớp tui hôm bữa tui kể cho bà nghe đó!

- Thì sao?_Nó thắc mắc

- Cả lớp không có ai thèm chơi với con nhỏ đó hết trơn! Nhỏ đó chảnh lắm! Bà đừng có chơi với con nhỏ khùng đó!

Nó làm lơ như chưa nghe thấy gì.

Vào lớp, thấy Yến đang nói chuyện với cô bạn lúc này Khánh An nói xấu. Nó bắt chuyện.

- Bà tên gì?

- Tui tên Hảo!

- Bà thân với Yến hả?

- Ủa!

Cứ thế nói chuyện rồi cũng quen dần. Sáng hôm sau...

- Vân Anh ơi! Xuống canteen mua nước với tui không?_Hảo vẫy tay gọi nó

- Ủa! Bà mới học xong 2 tiết thể dục hả?

- Ừm!

Tụi học sinh chung lớp với con Khánh An nhìn thấy nó đi chung với Hảo thì...

- VẬ ANH!!!_Tụi nó kêu

- Bà chờ tui 1 lát nha Hảo!_Nó nói rồi đi về phía tụi kia, chỗ con Khánh An.

- Đã nói là bà đừng có chơi chung với cái con nhỏ đó mà! Rồi bà cũng sẽ thấy mặt thật của nó thôi!_Khánh An la lên

Rồi tụi nữ sinh bắt đầu hòa theo, nhìn nó với ánh mắt khó chịu.

- Trong lớp không có ai nói chuyện với nó hết á!

- Mà đừng có chơi với con nhỏ đó!

- Đứa như nó không có ra gì đâu!

Tụi nó nói xấu sau lưng thậm chí còn xa lánh Hảo. Nó đều bỏ ngoài tai những lời nói đó, không quan tâm rồi vội vã chạy theo Hảo đang lui thủi một mình.

- Nè! Sao bà không đợi tui!_Nó cười tươi vỗ vỗ vai Hảo

- Bà...không ghét tui sao?_Hảo ngạc nhiên

- Tại sao tui phải làm vậy!_Nó cười rạng rỡ

- Thì tụi nó nói xấu tui!

- Thì sao! Kệ mẹ tụi nó! Tui không quan tâm! Nhưng mà tại sao tụi nó ghét bà dữ vậy?_Nó thắc mắc

- Lớp...lớp trưởng...

Hảo siết chặt đôi tay mình, đôi bàn tay nhỏ nhắn run rẩy, Hảo nhàu mày khó hiểu, hàng mi cong nặng trĩu nỗi buồn với hòa cùng nước mắt của nỗi tuyệt vọng, đôi môi tái nhợt, răng nghiến chặt như muốn kìm lại...

- Bà...bà không có bạn cùng lớp sao!?_Nó nhàu mày

- Ủ! Chỉ có một mình tui thôi. Nhiều lúc, ra chơi tui còn ngồi khóc 1 mình nữa! Rồi tụi nó nói “Nhỡ này bị điên! Tự nhiên ngồi khóc!”

Nó nghiến chặt răng vì nó biết tụi con gái trong lớp Hảo không xem Hảo ra gì cả đến nỗi Hảo phải rơi nước mắt vì cái lý do vô lý đó mà tụi nó vẫn làm lơ rồi xem Hảo như người tâm thần. Nó tức tối

- Bà không có bạn cùng lớp thì tìm mấy đứa lớp khác đi!

- Tui cũng có nhiều bạn khác lớp nhưng mà hề mấy đứa lớp tui thấy tui thân với ai thì tụi nó cũng nói xấu tui rồi bạn thân của tui cũng không còn ai nữa! Chỉ có Yến là hiểu tui thôi...

- Người luôn tin tưởng mình cho dù có nghe người khác nói như thế nào về mình mà vẫn luôn bên cạnh lắng nghe và chia sẻ với mình những lúc như vậy thì mới là bạn thực sự!_Nó an ủi

- Cám ơn...Vậy, theo bà tui phải làm sao để mấy bạn lớp tui không ghét tui nữa?

- Vậy là...Từ trước đến giờ bà luôn cố làm mọi cách để cho tụi đó không ghét mình nữa sao!?

Hảo nở nụ cười mỉm trên môi, khe gập đầu. Nó trợn mắt ngó ngang trước ý nghĩ ngây ngô của Hảo. “Một cô bé luôn bị xa lánh hay thậm chí là bị cả lớp cô lập, bỏ rơi nhưng lại cố gắng khiến cho kẻ khác tha thứ ờ trong khi vẫn biết mình không hề làm gì có lỗi. Vẫn biết là mình bị người khác từ chối nhưng vẫn cố để họ lắng nghe và thấu hiểu mình. Hảo là 1 người ngây ngô đến vậy sao!?” Nó hiểu nhưng không thể nói nên lời trước ý nghĩ hồn nhiên trong sáng mà ngây của Hảo. Nó thật sự ngỡ ngàng

- Phải biết tụi nó nghĩ gì về bà thì bà mới sửa đổi được, cứ như vậy thì làm mọi cách thì tụi nó vẫn không chịu thấu hiểu đâu!

- Tui không biết mình làm sai cái gì nữa! Hu...Sao không có ai trong lớp chịu mở lòng với tui hết vậy!?...HU...

- Nè! Bà còn có Yến nè! Có tui nè!

- Ukm! _Hảo gạt đi nước mắt

- Yến là người biết quan tâm, chia sẻ. Là 1 con người khác biệt những đứa con gái khác...Trong mắt tui, luôn nổi bật và luôn là điểm tựa của người khác. Tuy lúc nào cũng tỏ ra mình là 1 con người mạnh mẽ nhưng thật sự rất yếu đuối.

- Ủa! Hèn chi lúc nào tui cũng thấy bà tìm Yến!

Reng...Reng...Reng...

- Thôi! Tui vô lớp sinh hoạt chủ nhiệm nghen! Cám ơn bà! _Hảo cười tươi

- Ừm!

Hảo lên lầu...

- Yến! Bà có biết tại sao Hảo không xin mẹ mình cho chuyển lớp không? _Nó hỏi Yến

- Tại ba kể của bà không cho, mẹ bà thì sợ ổng đánh Hảo nên không làm gì được. Còn nhớ, hồi năm lớp 5 nhỏ mới đi mổ ruột thừa về mà ba kể nhỏ kêu tìm cái gì tui cũng không nhớ nữa. Rồi nhỏ tìm không thấy, ổng lấy cây đập vào đầu con nhỏ. Nhỏ vô lớp ngồi khóc, đầu nhỏ chảy máu quá trời luôn!

Nó đưa mắt nhìn lên tầng 2, Hảo đang đứng ở lan can nhìn ra ngoài, đôi mắt ẩn chứa nỗi buồn mang những suy nghĩ đau đớn. “Bị cả lớp cô lập, ba ruột mắt, ba kể xuất hiện. Xung quanh cuộc sống đó...Chẳng có gì tốt đẹp...Một con người yếu đuối khiến tôi luôn có cái cảm giác muốn được là người bảo vệ và lo lắng cho Hảo...” Đôi mắt nó long lanh, hàng nước mắt lăn dài trên đôi má.

“Thanh ơi...giá như tao có thể chia sẻ với mày mọi thứ như lúc trước thì hay biết mấy! Mày luôn lắng nghe và thấu hiểu mọi thứ. Thời gian qua tao thật sự có rất nhiều điều muốn chia sẻ với mày...”

10 giờ sáng...

Nó mượn Nick của con Khánh An lên Chat với hần

“2”

“2”

“Bạn tên zj?” _Nó hỏi

“Mình là Thanh. Còn bạn?”

“Mình là Khánh An. Bạn học lớp mấy?” _Nó giả vờ

“Mình học lớp 8”

Cứ nói chuyện với nhau như vậy...Mấy ngày sau...

“Bạn có bạn gái chưa?” _Nó thử hần

“Bạn gái tui bỏ đi lâu rồi. Đừng nhắc lại nữa. Bạn làm bạn gái mình nha!”

Nó tức tối không thèm nói với hần câu nào nữa. Dĩ nhiên, Khánh An rất thu hút. Đặt ảnh đại diện bằng hình của bà thì hần là ai cũng bị “Đổ” rồi! Nó buồn bã: “Chỉ là quen trên mạng thôi mà!” Tự nhủ mình như vậy nhưng...Không hiểu sao càng nhìn thấy Yến với con Khánh An thì nó càng muốn khóc. “Tại sao lại như vậy? Tất cả chuyện này là do lỗi của mình cả mà! Nhưng tại sao...mỗi lần như vậy thì...!”

Trên trường...

- Vân Anh! Chuyện bà với thằng đó sao rồi? _Yến quan tâm

Vẫn biết là Yến quan tâm ỉnh và không phải là loại người đó nhưng mỗi lần nhìn thấy Yến thì...Tim thất chặt lại dù vẫn biết là mẫu người Yến thích không phải hần. Càng nhìn thì lại càng đau, khóe mắt nó cay cay. Đôi mắt sưng đỏ mọng vì ngày hôm qua, hôm nay vẫn vậy. Hình bóng hần, tuy chưa nhìn thấy hần nhưng...nó lại nhớ đến giọng nói trầm trầm kèm với những lời ngon ngọt. Nhận ra là mình đã bị lừa dối nhưng nó vẫn cảm thấy thật ray rứt. Đầu tiên là Mobi Chi sau đó là thích luôn cả Jen Ngô. Càng nghĩ đến hần

thì nước mắt càng rơi vô lý do, càng nghĩ đến hân thì môi cũng nở nụ cười rạng rỡ vô lý do. Cả 2 điều đó lúc nào cũng được thể hiện và bộc lộ trên gương mặt nó mỗi khi nghĩ đến hân. Nó đã từng yêu hân vì lúc nào hân cũng luôn hỏi nó rằng “Mày có còn yêu tao không?”. Nó đã rất vui vì khi hân biết nó 65kg nhưng vẫn không tỏ thái độ ngạc nhiên như những người khác. Nó không buồn vì rõ biết là từ đầu hân đã không có tình cảm thật với nó, vì đây...chỉ là thế giới ảo mà thôi...” Rõ biết là vậy nhưng...bờ môi mếu mếu như không thể cười nổi được nữa, răng nghiến chặt lại, giọt nước mắt trong suốt hòa lẫn với nụ cười.

- HAHABA!!!

- Sao vậy Vân Anh!? Tại thằng đó nữa phải không!?

- Đâu có! HỈ...Ê! Bà làm bài tập chưa?

Yến lặng thinh...

- Bây giờ tui quên rồi! Chỉ là quen trên mạng thôi mà! Bà làm gì ghê vậy?

Thấy Yến nhau mày lo lắng, nó úp mặt xuống bàn cười to rồi lau đi nước mắt nhưng vẫn như lần trước. Càng lau thì...

- HAHABAHAHAHAHAHAHA!!!!!! Không biết sao nước mắt tui cứ ứa ra hoài vậy ta!

7. Chương 7: Hồi Kết Của Một Tình

- Bực thật!_Yến tức tối- Gặp ai nó cũng thích rồi của luôn là sao!

- HAHABAHAHA!!!!!! Tui suy nghĩ rồi, tui sẽ quên được cái thằng ôn dịch đó cho bà coi!_Nước mắt càng chảy thì nó lại càng cổ cười tươi hơn nữa, cười đến nheo cả mắt.

- Mẹ nó! Tui bực thằng đó mấy bữa nay!

- A! Tui vừa mới nảy ra 1 ý tưởng! Tui sẽ “vẽ” nên 1 câu chuyện từ mối tình đầu đang còn dang dở này. Nói về 1 mối tình trên mạng và nói về cuộc sống xung quanh tui. Sau đó là 1 cái kết có hậu!

- Nhưng mà 2 đứa chia tay rồi, làm sao bà có thể viết được nữa!

- Khoảng thời gian giữa những cuộc nói chuyện mà tui hay chia sẻ, cho dù tui chưa bao giờ nhìn thấy nhưng tui vẫn còn nhớ mãi giọng nói đó, tui vẫn còn nhớ những gì đã nói với nhau...

Ánh mắt mơ hồ nhớ lại những tháng ngày được nghe giọng nói từ hân cũng đã đủ để khiến nó cảm thấy hạnh phúc lắm rồi. Nếu như...thời gian ngừng trôi thì nó sẽ ước sẽ mãi mãi luôn bên cạnh hân...Nhưng...những phút giây đó sẽ không bao giờ có được và thay vào đó là 1 căn phòng trống vắng có gì ngoài một mình nó. Vì đây chỉ là 1 cái thế ảo được người khác tạo dựng nên và hân là...từ đầu, hân đã không có chút gì gọi là tình cảm thật đối với nó như những đứa con gái khác rồi...Và...từ đó...

- VÂN ANH ƠI!!!!_Yến vẫy tay gọi

- ỪA! Chờ tui với!_Nó vừa chạy vừa thở hồng hộc

- Mau lên! Xe buýt tới rồi kìa!_Hảo nôn nóng

- Rồi!_Ba đứa cùng lên chiếc xe buýt

- Haiz...! Ngày khai giảng đầu năm cấp 3 mà xui tận mạng!_Nó rên rỉ

- Tại...ai...đi...trở...hả!/?_Con Yến với con Hảo trừng mắt nhìn nó

- He...he...he..._Nó gượng cười

Yến và Hảo bây giờ là những đứa bạn thân thiết của nó rồi.

- Chỉ mới đây thôi mà đã lên lớp 10 rồi! Nhanh ha!__Nó vui vẻ
 - Ê! Bà già Cẩm Tuyền bây giờ còn đọc truyện bà viết không?__Yến hỏi
 - Còn! Mà tui mét bả là bà chê bả già nè!__Nó cười gian
 - Thôi đừng mét mà! Tui sợ bả lắm!__Yến van xin
 - Tại bà Vân Anh nè! Viết truyện mà còn lòi tui với Yến vô khiến tui phải đọc truyện của bà viết nè!__Hảo thở ngắn thở dài
 - Tại 2 bà là bạn thân của tui mà! Phải cho 2 bà vô tác phẩm của tui chứ! À! Mà tui mới “Đá” thằng kia xong!__Nó vừa nói vừa cười
 - Thằng Long hả?__Yến hỏi
 - Thằng Minh hả?__Hảo tò mò
 - Hai thằng đó tui “Đá” cách đây 2 tuần mà! Tui mới bỏ thằng Huy ngày hôm qua! Ai biểu nó kì cục quá làm chi! Vả lại tui chỉ quen mấy thằng đó vì lợi ích cho tác phẩm của tui thôi!
 - Cái bà này! Từ lúc bà quên thằng Thanh là bà đã quyết tâm giảm cân! Rồi vừa mới chia tay thằng này rồi lại quen thằng kia, chia tay thằng kia rồi lại quen thằng nọ là sao?__Yến thở dài
 - Mà công nhận, từ đó mà thấy Vân Anh đẹp ra hẳn luôn ấy chứ!__Hảo tóm tắt khen
 - Hi...Mà bà Cẩm Tuyền mặt lạnh thật đó! Bả cũng góp ý, đánh giá cho 2 tác phẩm của tui cũng nhiều...
 - Bả lạnh nhạt lắm! Mà cái gì về tui bà già đó cũng biết hết trơn!__Yến bĩu môi
 - HAHAHA!!!
 - Vân Anh! Con Khánh An kìa!?!__Hảo chỉ tay về hàng ghế sau
- Nó không thèm nhìn
- Mỗi lần thấy người khác ăn mặc quê mùa thì Khánh An luôn tỏ vẻ khinh thường và luôn ghét người khác chỉ vì cách ăn mặc của họ và luôn nói rằng đó là “Thảm họa thời trang”. Chắc là vì Khánh An luôn sống trong sự giàu có và đầy đủ nên không hề biết đến người khác, và thêm vào đó nữa là chuyện nó chơi với Hảo. Chỉ vì chuyện đó...
- Nhiều lần tui đã nói cho Khánh An hiểu nhưng không khi nào mà bả chịu thay đổi cái cách suy nghĩ đó hết! Vả lại năm lớp 6 tui không cho bả mượn truyện tui mua để đọc thì trước mặt tui bả vẫn cười nói nhưng sau lưng tui thì bả nói xấu với người khác! Bỏ tay bả lun! HAHAHA!!!__Nó cố cười
 - Ê! Tới trường Lê Minh Xuân rồi kìa!__Yến reo lên

8. Chương 8: Sự Trùng Hợp

Vào lớp, nó rụt rè vào chỗ ngồi. Tụi học sinh trong lớp ngó ngang nhìn nó chăm chú.

“Nhìn mình giống sinh vật lạ lắm sao!?”__Nó sợ sệt

- A! Yến! Hảo!__Nó vẫy tay gọi
- Mừng quá! Tụi mình được học chung lớp với nhau rồi!__Hảo mừng rỡ
- Ê! Thằng Sơn kìa Vân Anh!__Yến chỉ tay về phía cậu ta
- HẢ!?!__Nó hoảng sợ
- Con Khánh An cũng học cùng lớp với tụi mình kìa!__Hảo the thé

- HẢ!?_Nó lo lắng

Reng...Reng...Reng

Bà cô bước vào lớp

- E...Hèm! Cô sẽ điểm danh, em nào được gọi tên thì giơ tay.

...Trần Thị Vân Anh...

Nó giơ tay lên, không hiểu sao cái cậu cao cao ngồi bên cạnh nó lại cứ nhìn nó chằm chằm không chớp mắt.

...Nguyễn Trần Bảo Thanh..._Bà cô gọi tên hấn

Hấn ngồi cạnh chỗ ngồi của nó giơ tay, là cái cậu lúc nãy!? Còn nó thì không thèm dòm ngó đến hấn bên cạnh mà chỉ nhìn ra cửa sổ mà thôi.

- Bây giờ cô sẽ đổi chỗ ngồi của các em! Đặng Kim Yến sẽ ngồi cạnh bạn Phạm Ánh Thanh Hảo.

Mặt 2 đứa nó đứa nào đứa nấy tùm tùm cười. Chả bù cho nó, phải vào mức đường cùng ngồi cạnh hấn. Nó vội giơ tay

- Thưa cô! Em muốn đổi chỗ!_Nó la lên

- Lý do?_Bả nhau mày

- À...Ờm...Ngồi cạnh cửa sổ nắng!

- Tại sao các bạn khác chịu được mà em không chịu được?

Nó đứng hình, hấn thì ngồi im phăng phắc. Nó tức tối, hậm hực ngồi xuống.

Giờ ra chơi...

Đôi mắt to màu nâu với hàng lông mi đậm, dài và cong trên gương mặt khả ái ẩn chứa nỗi buồn tỏ vẻ mơ hồ. Cái mũi nhỏ nhắn, sống mũi cao cao. Đôi môi trái tim, khuôn mặt hình trái xoan. Dáng người chuẩn và cao cũng là nhờ nó đã thành công trong việc giảm cân vì đã quyết tâm. Ngồi cạnh cửa sổ, làn gió nhẹ khẽ lướt qua mái tóc dài. Ánh nắng ấm áp buổi sáng hiện rõ nét làn da trắng hồng của nó. Nó đẹp, đã vậy còn ngồi ở vị trí cửa sổ nữa! Tụi con trai nhìn nó say đắm...

- Nè! Đang suy nghĩ cái gì mà mặt buồn như cái bánh bao chiều vậy?_Yến vỗ vai nó

- Chắc là do thằng thanh nữa rồi!_Hảo thở dài

- Không có...!_Nó bĩu môi, nhau mày nhìn dễ thương lắm!

- Ê! Mày có phải là Vân Anh, Nick FaceBook là Bolide Blue phải không!?_Hấn nhìn thẳng vào mặt nó

Dáng người cao ráo, làn da trắng, mũi cao...

- Thì sao?_Nó nhìn hấn

- Tao là Thanh nè! Không nhớ hả? Bảo Thanh Nguyễn nè!

- A! Mày là thằng đi đực đó hả! Thì sao?

Hấn khựng lại, chắc...có lẽ đã nhớ lại những việc lúc trước hấn đã từng làm.

Reng...Reng...Reng...

- ÁI!!! Đau! Thằng khốn nào vậy hả!?

Nó ngơ ngàng...

- Xem ra cũng chẳng thay đổi gì nhiều!_Thằng Sơn cười gian rồi xuống chỗ ngồi đằng sau lưng nó.

“Sơ...Sơn...? Đã không còn học chung với nhau từ năm lớp 9 rồi...”

- Mày vừa mới ký vào đầu tao mà còn nói cái giọng điệu kiêu đó nữa hả! Đồ ba trợn!_Nó la lên, trợn mắt nhìn Sơn

- Vừa mới nói gì đó!_Cậu ta lườm nó

- À...Có gì đâu! Hehehe!_Nó gượng cười

Hắn ngồi đó nhìn Sơn với nó vẻ khó chịu. Trong giờ học...

- Có bạn gái mới chưa?_Nó cố ý hỏi

Hắn nhìn về phía nó tỏ vẻ ngạc nhiên.

- Không!_Hắn nghiêm túc

Nó cũng ngạc nhiên nhìn về phía hắn. Đột nhiên...Làn gió nhẹ lướt qua tấm rèm cửa sổ phía chỗ ngồi của nó, ánh nắng mờ ảo những hạt bụi lấp lánh. Phần tóc mái phất nhẹ tựa làn gió ẩm, ánh mắt nó mờ dần vì cứ mãi nhìn hắn...Bốn mắt nhìn nhau nhớ lại những lời nói hôm nào...Hắn ngơ ngàng nhìn những giọt nước mắt trong suốt như thủy tinh. Rồi vẫn thói quen đó, nó luôn mỉm cười cho dù vẫn đang khóc. Điều đó càng khiến hắn phải ray rứt hơn nữa.

- Mày không ghét tao sao?

- Nói thật, từ khi biết mày có cái bản tính đó thì tao không hề ghét hay thậm chí là muốn bỏ mày mà ngược lại...còn khiến tao có cái cảm giác muốn luôn được bên cạnh hay thậm chí chỉ là bạn thân của nhau thôi cũng được. Miễn là khiến mày phải thấu hiểu và chia sẻ mọi thứ với nhau. Tao luôn muốn được nghe lý do đó từ mày. Hắn là...từ trước thì mày đã không bao giờ thành thật mà chia sẻ mọi thứ với tao rồi!_Nó cười rạng rỡ

- Tao không tin!_Hắn úp mặt xuống bàn

- Có 1 người đã từng nói với tui rằng “Thằng đó đã lợi dụng mày như vậy rồi mà mày còn muốn quay lại với nó nữa hả!” và tao đã nói rằng “Tao không ghét nó cho dù vẫn biết nó là loại người lằng nhằng mà khi biết nó như vậy thì tao lại càng muốn được bên nó và chia sẻ với nhau nhiều hơn nữa!”

- Tại sao...!?!_Hắn nhai mày khó hiểu

- Bởi vì...

Nó khựng lại rồi lại nở nụ cười rạng rỡ nhưng hắn lại nhìn thấy nỗi buồn ẩn chứa bên trong nụ cười hồn nhiên đó. Tim hắn như thắt chặt lại...

9. Chương 9: Vút Bay

Nụ cười đầu tiên mà hắn đã ghi lại từ nó hòa lẫn với những giọt nước mắt đan xen với những cảm xúc lẫn lộn. Bây giờ hắn dường như đang ở một thế giới trong suốt và từ cái hình ảnh phản chiếu của hắn ở thế giới đó trong đôi mắt nâu dưới màng nước mắt của nó. Hắn nhận ra...nó đã luôn cố khiến hắn nhận thức và thấu hiểu được, thậm chí khi biết hắn là người như vậy mà nó cũng không ghét hay bỏ hắn. Nó đã không bao giờ cố quên...

Buổi tối hôm đó, hắn nằm trên nệm tay gác lên vầng trán cao, nhắm mắt lại nhưng không tài nào ngủ được mà cứ trở mình qua lại. Hắn đã biết lỗi và đã rất muốn quay lại nhưng không được vì cảm thấy mình không còn xứng với nó nữa...Trần trọc không ngủ được, hai đôi gò má nóng ửng lên những giọt nước lăn dài xuống tai...

Hôm nay lại như mọi khi, nó bước vào cổng trường rồi với những ánh mắt tụi học sinh trong trường đổ dồn về phía nó.“Ồn ào, khó chịu quá!” Nó thích chỗ đông người nhưng lại không thích sự ồn ào.

Nó vào lớp, hấn đang ngồi thì bắt gặp ánh mắt từ nó. Nó cũng vậy, 2 ánh mắt ngượng ngùng đã đụng nhau cùng một khoảng khắc ấy, cũng đôi má đỏ bừng, hấn và nó lại quay đi chỗ khác. Nó vào chỗ ngồi, hấn vội vã đứng dậy đi ra khỏi lớp vì sợ phải nhìn thấy nó và sợ rằng nụ cười rạng rỡ đó sẽ lặp lại một lần nữa, sợ sẽ phải đối diện với chính mình trong hình ảnh phản chiếu ẩn chứa ở đôi mắt nâu đó.

Sơn từ cửa lớp bước vào.

- Học bài chưa heo? Chắc cũng như hồi đó làm biếng học bài nữa chứ gì!_Cậu ta chọc quê nó

- Học rồi!_Nó không thèm nhìn cậu ta

- Ồ!...Heo mà cũng biết học nữa à!

- Đồ cà chớn!_Nó chửi thảm trong miệng

Cậu ta nắm lấy mái tóc nó rồi giật giật

- Nói gì nói lại nghe chơi coi!

- Nè! Không giỡn!_Nó la lên

Hấn khựng lại, vào chỗ ngồi

- Mày định ra ngoài mà?_Nó hỏi

Hấn không thèm trả lời rồi ngồi đó nhìn nó chăm chăm, nó đang giỡn với Sơn thì quay qua bắt gặp hấn đang nhìn nó. Sơn chọc ghẹo nó rồi vội chạy đi.

- Á!? Thằng chó chết! Rối tung cả đầu!

Nó tháo buộc tóc ra, mái tóc mượt xõa dài ngang lưng phất nhẹ trên đôi má của hấn, thoảng nhẹ mùi hương...xảy ra trong một khoảnh khắc ngắn ngủi...

- Làm gì mà nhìn tao dữ vậy? Mặt tao dính lọ nôi à!_Nó nhau mày khó hiểu

- Không có gì!

- Chết rồi! Cọng thung vướng rối tóc rồi! Đau quá, lấy ra giùm tao coi! Nè!_Nó nói rồi vén màng tóc ra phía trước ngực cuối đầu xuống trước mặt hấn.

Hấn khẽ chạm vào mái tóc rồi nhẹ nhàng gỡ thung ra, không dám thở mà chỉ hít 1 hơi thật sâu, đổ mồ hôi, tim đập loạn. Chần chừ đến toát cả mồ hôi hột.

- Rồi!_Nó kéo tóc ra

- Chưa! Chưa xong! Còn 1 cọng nữa!

Hấn nói rồi vội lấy tay vuốt màng tóc nó, nó thì cứ tưởng rằng vẫn còn nên mắt vẫn nhắm chặt để hấn lấy ra. Hàng lông mi cong dưới phần tóc mái, làn môi hồng, hơi thở ấm áp. Hấn bồi hồi, vuốt tóc nó thật lâu...càng lúc càng khiến hấn phải...Gần hơn...và gần hơn nữa...

- Xong rồi!_Nó nói rồi vội phát màng tóc dài của mình, đẩy hấn ra.

10. Chương 10: Tựa Nhẹ Lông Hồng

Nó nhìn ra phía cửa sổ mọi lúc, kể cả giờ ra chơi nào cũng vậy. Nhìn lên bầu trời xanh ngắt, những áng mây hồng vào đầu buổi chiều như những bức màn che khuất ánh hoàng hôn lấp ló như tâm trạng của con người ta, những suy nghĩ, lo âu. Tia nắng dịu xuyên qua từng kẽ lá, tiếng gió xào xạc khẽ đung đưa cành cây lay nhẹ mái tóc được vén sau vành tai của nó. Hình ảnh phản chiếu của nó trên khung cửa sổ mờ ảo

ánh nắng hồng rực rỡ. Ánh mắt nó khép hờ dưới bóng những tán lá khẽ đung đưa trong gió, hàng lông mi nhú lại, làn môi khẽ hở, cặp chân mày lá liễu nhau lại dịu dàng.

Hắn không lo chép bài mà cứ áp mặt xuống bàn, quay sang phía nó, âm thanh của tiếng tim đập 1 lúc càng lớn.

Tất cả hòa cùng vào một giai điệu. Hắn ngấm nó thật lâu...vẫn làn gió định mệnh đó khẽ lay động mái tóc, càng nhìn nó, lòng hắn càng bồi hồi, xao xuyến con tim. Đôi mắt hắn khép hờ rồi dần đi sâu vào giấc ngủ. Ngày nào những phút giây ấy cũng lặp đi lặp lại một cách lạ thường...

- VÂN ANH!!!_Bà cô tức giận hét vào lỗ tai nó

- Hả? Cái gì?_Nó giật mình- Thằng nào con nào dám phá giấc ngủ của tao vậy hả!_Nó hậm hực, lúc sau chợt nhận ra bà cô đang đứng sờ trước mặt nó với vẻ mặt ức chế.

- Ayaaa! Á! Đau!_Nó la lên

Bà cô nắm lỗ tai nó kéo lên ửng đỏ.

- Con này nè!!!_Bả nghiêng răng- Sao ngày nào em cũng ngủ gục trong lớp hết vậy hả!

- Có chết ai đâu!_Nó la lên

- Thà em ngủ một mình thì tôi còn không nói đến! Mà bây giờ còn lôi bạn ngồi kế bên ngủ theo nữa hả!_Bả chỉ tay về phía hắn

- Bà già nào phá giấc ngủ của tao vậy?_Hắn nhàu mày, dụi mắt

- HAI EM ĐI RỬA MẶT NGAY!!!!!!!!!!!!!!_Bả la lên

Nó với hắn xô đẩy nhau chạy đến bồn rửa tay trước cửa nhà vệ sinh.

Rửa mặt xong, hắn ra phía sau trường.

- Mày đi đâu vậy? Cúp tiết hả?_Nó vội vã theo sau

- Kệ tao! Vô lớp đi!_Hắn nói với giọng khó chịu

Nó cứ lủi thủi theo sau

Hắn tựa lưng vào tường, khói thuốc màu trắng bay nghi ngút, mùi thuốc lá khiến nó phải sặc sụa. Bực mình, nó vội giắt lấy điều thuốc hắn đang hút vứt xuống đất giẫm lên. Hắn tức giận, chưa kịp mắng chửi nó thì nó đã nhét vào miệng hắn cả đồng kẹo ngậm.

- Từ nay mày thêm thuốc thì cứ lấy kẹo ra mà ngậm, nghe rõ chưa!_Nó chỉ vào mặt hắn

Còn hắn thì mặt đỏ phừng phừng, nhìn nó ngơ ngác. Miệng không nói nên lời (Bị nhét cả đồng kẹo muốn hộc máu luôn mà!) Tội nghiệp thằng nhỏ

11. Chương 11: Chợt Nhận Ra

Giờ ra về...

Nó vào lớp cùng với hắn, 2 đứa cúp học mà!

- Từ nay trở đi, tao mà thấy mày còn đụng tới 1 điều thuốc nào nữa thì đừng trách!_Nó cảnh cáo hắn

- Nếu thêm thì sao?

- Thì lấy kẹo ra ngậm!

- Mày phải dứt kẹo cho tao như lúc nãy thì tao mới chịu ngậm!_Hắn con nít

- Vậy là lúc nào tao cũng phải canh chừng mày hả!_Nó mệt mỏi

- Ý mày là sao? Đó là một vinh dự lớn đó!

- Hứ!_Nó bĩu môi

Đến trước cửa lớp...

- Yեն! Hảo! Hai bà chờ tui hả!_Nó mừng rỡ

- Ủa! Mà không hiểu sao nãy giờ thằng Sơn cứ chờ, không thấy bà rồi nó tức tối đi về luôn! Hối mà nó không thèm trả lời, quê muốn chết!_Yեն hậm hực

- Mà nãy giờ 2 người làm gì lâu vậy? Đi rửa mặt rồi cúp tiết luôn hả!_Hảo tò mò cười nham nhở

- Làm gì là làm gì?_Nó ngây ngô

- Mày biết mà còn giả điên! Nãy giờ tao với mày làm gì với nhau mà còn không nhớ nữa!_Hảo cố ý chọc ghẹo

- Ghê nha!_Yեն rộ lên

- Scandan luôn nha!_Hảo cười gian

- Cái thằng dở hơi này!_Nó cốc vào đầu hần

Chợt, nó nhìn thấy con Khánh An đi với tụi con gái trong lớp. Hầu hết tụi con gái không ai ưa nó cả. Nó đứng đờ người với những câu hỏi khó mà có thể giải đáp được.

- Thay vì tỏ vẻ mình buồn rầu thì sao không cố cười để giấu đi những nỗi buồn đó để người khác không phải hỏi! Nếu để người khác quan tâm rồi hỏi tại sao mình lại cảm thấy buồn thì sẽ cảm thấy rất phiền phức. Giống như tui vậy nè! Nếu cười thì đâu có ai biết mình buồn! _Yեն nhìn nó rồi cười

- Nhưng nếu phải như vậy thì thà tui cố tỏ ra rằng mình đang thực sự buồn còn hơn là phải cố che giấu nỗi đau sau một nụ cười giả tạo!_Nó nói rồi mỉm cười khiến cho Yեն phải bâng khuân đứng đờ người không nói gì nữa mà chỉ khẽ gật đầu

Rồi một cái vỗ vai nhẹ nhàng

- Bà còn có tui với Yեն là bạn thân nhất mà!_Hảo mỉm cười

- Ukm!_Nó mau chóng quên đi những suy nghĩ phiền muộn khó khăn lúc nãy còn vướng lại trong lòng mà mỉm cười rạng rỡ với tình bạn hiện tại của mình.

- Còn tao thì sao?_Hần chớp chớp 2 mắt tròn xoe, chu môi ra tỏ vẻ tội nghiệp trước mặt nó

- Trong mắt tao, mày chỉ là thằng đi đực phiền phức thôi!_Nó lạnh nhạt nhìn hần

- Nè! Nói gì hả!_Hần bực bội

- Hai bà về trước đi! Tui có chuyện riêng muốn nói với thằng Thanh!_Nó xua đuổi

- Nè! Làm gì mà riêng tư dữ vậy!

Yեն với Hảo tò mò, muốn ở lại nhưng bị nó đẩy lên xe buýt luôn rồi phóng đi vun vút. Giờ chỉ còn lại nó với hần...

- Có lẽ, khi đó tao đã quá vội yêu. Chỉ là những cuộc trò chuyện hằng đêm vớ vẩn, mà tao với mày cũng đâu có hiểu biết gì về nhau! Nên tao...

- Sao mày lại nói vậy?_Hần nhau mày tỏ vẻ khó chịu

- Chỉ là một mối tình quen trên mạng và trao đổi số điện thoại. Không biết gì về nhau mà thậm chí cũng không biết mặt nhau cũng là chuyện bình thường...

- Vậy đối với mày thì bây giờ tao chỉ là người bạn bình thường chứ không có chút tình cảm gì trước đây đối với tao sao!?

Nó dẫn đo một lúc rồi lạnh nhạt trả lời

- Phải

- Chỉ vì trước đó tao đã lãng nhãng với những đứa con gái khác trên mạng sao?

- Không. Vì rõ ràng từ đầu, chắc hẳn mày đã không có tình cảm thật đối với tao rồi.

- Tại...tại sao!?

- Chỉ cần mày chờ cho tao một chỗ trống nhỏ trong tim thì tao sẽ luôn là điểm tựa ày, tao sẽ luôn ở đằng sau lưng để luôn bảo vệ ày!

Hơi thở hắt như ngưng lại, càng lúc càng bối rối những suy nghĩ khó hiểu cứ hiện lên trong đầu hắn, hắn siết chặt tay, gào lên cay đắng

- Tại sao mày cứ như vậy hoài vậy hả! Mày thực sự không hiểu gì hết! _Hắn nhào mày, nét mặt đau đớn hiện trên đôi mắt to đầy dấu chấm hỏi

- Khi đang quen với ai thì phải biết quan tâm và trân trọng những tình cảm thật sự mà mình đang có. Đừng lợi dụng tình yêu và xem chúng như một trò chơi không luật. Hãy quý trọng những giây phút khi mày đang thật sự yêu một ai đó...

Đôi mắt đượm buồn, nhỏ giọt nước mắt trong suốt lấp lánh đọng trên đôi bờ mi ẩn mạnh cuối điểm nhìn. Bàn tay mảnh mai vuốt nhẹ mái tóc dài tựa làn gió thoảng hương thơm ngọt ngào...Ánh nắng vàng rộm cuối buổi chiều xuyên qua từng kẽ lá xào xạc.

Những lời nói đó phát ra từ giọng trong trẻo, lắng đọng như mặt hồ thu. Tan ra giữa những hạt bụi lấp lánh dưới bầu không khí nhẹ tênh theo gió bay đi vào bầu khí quyển bao quanh nó và hắn như một khoảng trời riêng...

Nó đau lắm, đau xé lòng. Những lần chờ đợi màn hình điện thoại lóe sáng lên chỉ để đọc được những tin nhắn hồi âm từ hắn, chờ tiếng chuông điện thoại reo lên ca khúc nó đặt riêng cho hắn. Chỉ ôm mãi chiếc điện thoại và chờ trong sự hồi hộp, không gửi tin hồi âm là lâu, không gọi cho nó là lâu, không nghe được giọng nói trầm ấm từ hắn là đã quá lâu rồi. Đã chờ trong sự tuyệt vọng, chờ những tin hồi âm ngọt ngào giả tạo, những câu hứa hẹn dối trá. Những lời nói yêu em ngày nào cũng chỉ là thế giới ảo em tự dựng lên do chính bàn tay mình. Em đã sai, đã quá mong chờ vào nó và em đã quá tin anh khi rõ biết anh chỉ đùa cợt với em.

- Phải, chỉ là vài đêm ngắn ngủi giữa những cuộc trò chuyện vô vắn của đôi ta...

Nói rồi nó xách cặp, bỏ hắn lại đằng sau mà toan bước đi, bờ vai buồn lạnh nhạt của nó đã khiến hắn sững sờ kèm với những lời nói đó. Phút giây giữa những cuộc trò chuyện hằng đêm như không thể níu giữ lại được nữa. Nó cứ trôi đi 1 cách vô thức cho dù không một ai muốn nó sẽ xảy ra.

Những khoảng khắc hạnh phúc ngắn ngủi đó không thể dừng lại. Nó cứ trôi theo thời gian và rồi cũng sẽ tan vỡ thành những mảnh vụn

Hắn cảm thấy hối hận quá mà như không còn chút hy vọng nào nữa. Những hạt mưa nặng trĩu xóa nhòa đi hình ảnh một lúc càng mờ, tiếng chớp rạch ngang nền bầu trời như chia cắt 2 thế giới cùng 1 con đường. Khiến tim hắn đau nhói, không giống như những đứa con gái mà hắn đã từng quen, khác thật nhiều. Nó đã khiến hắn rung động thật rồi. Hắn bước những bước chân nặng trĩu, lưng chừng như không còn phân biệt được phương hướng. Cảm giác như con tim ngừng đập, bên tai không còn cảm nhận được gì ngoài những âm thanh của sự cô đơn, bị bỏ rơi. Hắn đau lắm, lòng nặng trĩu như những giọt nước mưa ran rã, đau xót con tim, như nghẹn thở. Nó đã đánh mất con tim hắn thật rồi.

Ngoài cửa sổ, trên tấm kính nhạt nhòa dưới màn nước ngoài trời mưa, làn gió lạnh lẽo. Không còn thấy gì, nghe gì ngoài sự cô đơn bao trùm lấy 2 căn phòng 1 màu đen giá lạnh...Hai con người cùng chung cảm giác, cảm xúc lẫn lộn. Khép mình trong căn phòng.

Dưới cơn mưa lớn, âm thanh ngoài cửa sổ đã khiến 2 con người đó bất chợt nhận ra rằng...“Mình Đang Yêu...”

12. Chương 12: Mục Tiêu

Mới đây đã gần đến đầu năm rồi...

- Các em sẽ phải chuẩn bị cho ngày cắm trại qua đêm tại trường vào ngày tết. Không bắt buộc phải đi...

Trong khi bà cô đang dặn dò thì...

Không biết tại sao nó với hấn cứ ngồi đó loay hoay mãi.

- Hai em làm gì mà loay hoay nãy giờ vậy hả! Thanh! Sao không ngồi vào bàn mà cứ kéo ghế ra ngồi ở ngoài, đeo bao tay, trùm đầu, quần cổ kín bít là sao? Còn Vân Anh! Làm gì mà đeo khẩu trang, mắt kính mát rồi mặc thêm 2 cái áo khoác vậy! Bộ trong lớp lạnh lắm hả!

Cả lớp nhìn 2 đứa chằm chằm rồi phì cười. Nghe bà cô nói vậy thì đành phải tháo “Áo giáp” ra, còn hấn thì kéo ghế xích lại chỗ nó.

- Kéo vừa thôi! Làm gì mà lấn át nó dữ dội vậy!_Bà cô nhìn hấn, cười tủm tỉm.

Hấn thì quay mặt sang phía bên cạnh, nhìn thấy nó đang nhìn hấn chằm chằm thì mới nhận ra là mình kéo ghế hơi quá lố, áp sát nó vào vách tường đến nỗi con nhỏ phải thu gọn mình lại.

Hấn vội đẩy ghế mình xích ra.

- Thôi không cần chỉnh sửa lại nữa. Em làm sao mà nó lại trở về chỗ cũ luôn rồi!_Bà với tụi trong lớp phì cười.

Hấn cũng loay hoay nhìn lại thì thấy mình vẫn ngồi phía ngoài bàn như lúc nãy. Về mặt hấn ngu ngơ rồi gãi đầu gượng cười ngu phết

Tụi con gái bàn tán xôn xao về hấn.

- Ê ê! Thằng Thanh cũng đẹp trai ha! Mà còn vui tính nữa!

- Thằng Thanh hiền mà nói chuyện cũng tếu nữa!

- Thằng này cũng đẹp trai mà dễ thương ha!

Nó làm lơ khiến hấn hựt hẫng và trong đầu hấn xuất hiện nhiều suy nghĩ ” Không còn để ý đến mình nữa là lẽ đương nhiên rồi, vì mình đã khiến cô ấy không còn tin tưởng vào mình nữa. Không còn yêu mình nữa” Hấn nghĩ vậy vì không biết rằng nó vẫn còn yêu hấn.

Ừ! thì vừa mới nhận ra rằng mình đã yêu, yêu lại mối tình đã bị úa tàn...

- Ngày hôm đó mày có cắm trại qua đêm ở trường không?_Hấn gượng gạo, miệng thì cứ lắp bắp muốn lẹo lưỡi, tay chân quắp lại không biết làm gì, ấp úng hỏi.

Nó ngại không trả lời được, vành môi run run rồi bậm lại khiến hấn hiểu lầm rồi không hỏi thêm gì nữa. Nghĩ rằng sau ngày hôm đó, nó đã thực sự ghét bỏ mình, hấn quay mặt sang phía bên kia, không nói gì nữa.

Vậy mà khi đến ngày hôm nay, ngày cắm trại qua đêm. Hấn thì cứ ngồi ở ghế đá sân trường, ngồi một mình ngẫm nghĩ đến những điều nó đã nói với hấn ngày hôm đó. Càng nghĩ đến nó thì hấn càng cảm thấy mình thật sự là thứ bỏ đi. Hấn ôm chặt lấy chiếc balo của mình, thở hơi thở dài se lạnh. “Nếu hôm nay Vân Anh có đi thì mình sẽ...Nếu vậy thì hay biết mấy...” Hấn nghĩ thầm, vẻ mặt buồn rười rượi.

- Thanh khùng, làm gì mà ngồi đây có 1 mình vậy?_Tụi con gái trong lớp cố ý chọc ghẹo, bắt chuyện để gây chú ý với hấn. Đáng lẽ bây giờ hấn đã giỡn với tụi đó nhưng không. Hấn không như vậy nữa. Nhiều đó là đã quá đủ rồi, hấn nhếch môi với tụi con gái. Bất chợt...

- Thanh, tao là Jen Ngô nè!_Hot Girl đứng trước mặt hấn là con Khánh An đây mà.

- Thì sao?_Hấn lạnh nhạt

- O... Con Khánh An đứng hình không biết nói gì rồi quê mặt. Chỉ tay về phía Yến rồi con đó nói- Nhỏ đó mày biết chứ gì! Mobi Chi trên Facebook đó! Mày muốn lăng nhăng mà!

- Vân Anh!_ Hấn mở to mắt ngạc nhiên, lên bên đi về phía nó. Nhìn hấn không khác gì một đứa con gái. Hấn không để ý đến con Khánh An, thậm chí không quan tâm đến những gì con Khánh An nói. Chỉ chăm chú đến nó mà thôi. Hồi hộp không thể tả siết được cái cảm giác xao xuyến ấy xen lẫn với cái cảm giác lo sợ

- Vân Anh! Sao đi trễ quá vậy?_Yến với Hảo hỏi

- He he he..._Nó cười xí xóa

Chạy đến chỗ nó, hấn không biết phải làm gì, ấp úng hỏi.

- Hôm nay có đi hả?

- Ủ..!_Nó gượng gạo trả lời

- Vậy...

- Vân Anh! Mày làm gì vậy? Sao dám cản đường Khánh An! Tránh ra!_Tụi nữ sinh trong lớp đẩy nó, con Khánh An cười nhếch mép rồi hất tóc đi lướt qua trước mặt nó

- Có sao không Vân Anh!_Hảo dìu nó đứng dậy

- Mẹ tụi nó! Bộ tụi nó bị đui hả!_Yến hậm hực chửi rửa

Nó đau lắm, không phải vết trầy xước hồng đỏ ửng những vết máu vì đã chống xuống đất mà là vết thương loang lổ ở cái tình bạn này đây.

13. Chương 13: Đêm Trắng Xóa

- Hahaha! Không sao đâu! Chuẩn bị bày đồ ăn ra đi. Lát nữa còn phải dựng lều trại nữa! _Nó cười ngây ngô

- Không sao cái gì! Cái con quỷ đó coi thường người ta vừa thôi chứ!

Chiều...

- Cửa đổ thẳng Thanh không được rồi trút giận lên người khác 1 cách vô duyên!_Yến lườm nguýt con Khánh An

Nó, Hảo với hấn nhìn Yến ngơ ngác

- Trời ơi! Yến, tui nể bà thiệt luôn đó!? Bà chửi rửa con Khánh An đều đặn sáng, trưa, chiều_Hảo nhìn đồng hồ đeo tay rồi tiếp.- Nửa tiếng đồng hồ nữa là đủ 4 bữa. Bà không cần ăn uống gì hết hả!???

- Nửa đêm rú lên nữa là đủ!_Nó cười khúc khích

- Con Yến không biết mệt hả ta! Từ sáng đến giờ liên khúc luôn._Hấn cũng nhin cười

- Quê rồi!_Yến chu môi

Ánh nắng đỏ rực, làn mây trắng trên nền bầu trời nhuộm ánh hồng của buổi hoàng hôn ánh lên làn da trắng mịn, nắng chiều nhuộm một màu vàng sáng lóng lánh trên làn tóc bay trong gió xào xạc hòa với âm thanh trong trẻo của những tiếng cười nói rộn ràng pha thành một màu cam ấm áp. Những khoảnh khắc mà nó sẽ không bao giờ quên, cái cảm giác xao xuyến...Nó nhắm mắt lại, dưới hàng lông mi, những hạt bụi li ti lấp lánh nhẹ tênh chao đảo trong dải nắng khẽ chạm vào làn da. Vuốt lọn tóc dài,mím cười dưới ánh nắng hắt dịu nhẹ, nhìn về phía tụi bạn thân và hấn, vẻ mặt nó khá ái và triêu mến. Nó có thể cảm nhận được sự quan tâm và ” Đó là...tình bạn”. Nó trân trọng những gì mình đang có.

3 giờ sáng...

- Mày chết đi!!!_Sợ con Yến. Ngủ mà còn nằm mơ thấy rồi chứ con Khánh An khí thế nữa chứ!

Hảo thì ôm chặt Yến như cái gối ôm rồi tụi nó ngủ say sưa. Nó thì lại lén ra bãi cỏ xanh sau trường ngồi. Hắn tình cờ bắt gặp bóng lưng nó.

- Giờ này còn chưa ngủ nữa hả?_Hắn quan tâm

- Tao không ngủ được.

Như có gì thúc đẩy, sự xấu hổ, e thẹn không còn nữa.

- Ơm...

- Yến là một người luôn tỏ ra mạnh mẽ để che giấu sự yếu đuối của mình, nhút nhát, tính cách kỳ lạ nhưng chính sự kỳ lạ đó lại khiến cho Yến là một con người đặc biệt và khác hơn những người con gái khác.

"Yến không thích Thanh, nhưng nếu...Thanh thích Yến thì cũng như vậy cả thôi. Thanh đã thích Yến từ lúc đó...Tại mình, giả như lúc đó mình đã không chat với Thanh bằng nick Mobi Chi hay Jen Ngô thì hay biết mấy...Nhưng Thanh đã thích Yến rồi thích luôn cả Khánh An nữa. Tuy mình cứ nghĩ vậy nhưng... Tại sao mình cứ luôn nghĩ theo một chiều hướng khác?" Cảm giác thật lạ lẫm. Như muốn trao đi một cách lặng lẽ nhưng sao lại không thể làm được. Sao khó quá...

- Còn Hảo là một người dễ thương, dịu dàng, tính cách đáng yêu, ngây ngô nữa. Một con người yếu đuối luôn khiến cho người khác luôn có cái cảm giác muốn được là người bảo vệ cho Hảo.

- Đừng như vậy nữa._Hắn lạnh nhạt

- À! Còn Khánh An...

- ĐỪNG NHƯ VẬY NỮA!!!!_Hắn gào lên- Tại sao mày cứ như vậy hả!

- ..._Nó lặng im-Tại sao khi đó mày lại lợi dụng tình cảm của người khác?

- Vì...vì tao đã từng yêu 1 người và...ngoài việc quen trên mạng internet thì cũng không biết mặt nhau, cho tới khi cái tình cảm mà tao đã dành cho nhỏ đó đã tan vỡ vì rõ là từ đầu nhỏ đó đã không hề có tình cảm thật với tao.

- Vậy thì bây giờ mày..."Là Ai"._Nó lạnh nhạt

Câu hỏi đó khiến hắn phải sững sờ và cũng đang tự hỏi mình câu hỏi mà chính mình tự đặt ra. Nhưng lại không có câu trả lời nào cả.

- Tao đã nhận ra...khi biết tao lãng nhãng với những đứa con gái khác thì mày không những không ghét tao, ngược lại càng khiến cho tao thay đổi cách suy nghĩ đó. Nhưng...tao lại...

- Bây giờ biết rồi, vậy mày có thể bắt đầu một mối tình khác.

- Tao không làm được!_Hắn nhau mày, tim như thắt chặt lại.

- Tại sao..._Nó ngạc nhiên

- Mày là lý do duy nhất luôn khiến tao không bao giờ có thể quên đi những điều đó! Tao đã thức tỉnh và đã thay đổi cách suy nghĩ. Tao đã muốn quay lại nhưng mỗi khi nhìn thấy đôi mắt đó của mày với hình ảnh phản chiếu của tao trong cái nhìn đó lại càng khiến tao cảm thấy như thời gian không thể quay trở lại với những gì mà tao đã vô tình đánh mất. Cho dù chỉ là quen trên mạng thôi, chỉ trong 3 tháng thôi. Cho dù chỉ là khoảng thời gian ngắn...Nhưng đối với tao,...đó là tất cả những gì tao đã nhận được kể từ cái nhìn đầu tiên của tao đối với mày, cái hình ảnh những giọt nước mắt long lanh hòa cùng với nụ cười rạng rỡ đã khiến cho tao lần đầu tiên cảm giác như đang đối diện với chính con người thật của mình.Tao Không thể nào dễ dàng quên được và tìm một người khác, để quên mày thực sự rất khó. Thật khó để có thể quên được mày. Tao không làm được. Bởi vì...

Nó hồi hộp, hắn đột nhiên khựng lại, lo sợ khiến nó càng muốn biết.

- Bởi vì Anh Yêu Em!

Hắn la lên, tiếng vọng lại trong tim câu nói “Anh Yêu Em” bỗng dưng thấy lạ thường. Ánh mắt màu nâu đỏ dưới màn đêm với những vì sao sáng lấp lánh, làn gió khẽ lướt qua mái tóc dài, dưới hàng lông mi cong, đậm nét trong đêm tối bị che đi ít nhiều dưới phần tóc mái.

Đôi mắt long lanh ánh lên những ngôi sao sáng rực rỡ dưới bầu trời đêm trong suốt như chứa đựng cả một thế giới rộng lớn của riêng mình, gió thổi mạnh dần lắng đọng lại trong khoảng không gian phẳng lặng, thời gian như ngừng trôi. Chỉ nghe thấy hai trái tim cùng một nhịp đập, hơi thở như ngưng lại. Trên đôi bờ mi, giọt nước mắt long lanh trong suốt như thủy tinh lăn dài trên đôi má ửng hồng. Nó quay mặt đi.

- Anh Yêu Em!...Nên...Vậy nên...Đừng xa lánh tao nữa! _Hắn lại khiến cho nó không nói nên lời.

“Mình không kiềm nén được nữa. Sao tim mình cứ như ngừng đập vậy nè!? Như muốn nổ tung. Nói rằng không yêu Thanh. Cảm giác như đang tự lừa dối chính mình vậy.”

- Xin lỗi...xin lỗi...

Nó ôm mặt khóc, hơi thở gấp, nấc lên. Nước mắt cứ tuôn rơi. Nụ cười rạng rỡ. Hắn chạm vào đôi má. Bàn tay ấm áp, dịu dàng xóa mờ đi những giọt nước mắt. Khẽ chạm vào làn môi rồi...gần hơn...gần hơn nữa...Ánh mắt hắn tha thiết nhìn nó. Hắn nhẹ nhàng hôn lên bờ môi đang hé mở. Mắt hắn nhắm lại, nước mắt chảy dài trên đôi má. Ngược lại, mắt nó mở to đầy sự ngạc nhiên, sau đó mắt khẽ nhắm lại...

Âm thanh của 2 trái tim cùng một nhịp đập. Hơi thở ấm áp, run sợ. Như muốn kéo dài phút giây này, hắn vẫn níu giữ đôi môi của nó bằng nụ hôn của mình.

14. Chương 14: Ngược Chiều Kim Đồng Hồ

Ánh trăng bạc bị che khuất bởi làn khí mỏng mờ, những ngôi sao sáng lấp lánh như những viên kim cương trong suốt mờ ảo. Đàn đom đóm nhấp nháy như một bức màn li ti những hạt bụi kim tuyến óng ánh dày đặc che lấp những khoảng trống trong màn đêm đen tối. Làn gió thuần khiết lướt qua đôi gò má, dưới đôi bờ mi long lanh những giọt nước mắt. Lọn tóc nâu dài mượt nhẹ tênh bay trong gió xen lẫn với mùi hương mát lạnh ngọt ngào trong hơi thở nồng nàn. Dưới mái đầu rợp bóng hàng cây với âm thanh trong trẻo của những chiếc lá cọ vào nhau xì xào đung đưa trong gió. Bàn tay hắn ấm áp dịu dàng chạm vào sau gáy nó, những sợi tóc khẽ lướt chạm vào bàn tay, xuyên qua giữa những ngón tay hắn óng mượt phát trong làn gió nhẹ.

Sự run sợ được chứa đựng trong hơi thở run rẩy của cả hai. Môi nó hé mở vì sự ngạc nhiên, nó đơ người ra, tim đập loạn nhịp. Vành môi nó run run, hơi thở gấp gấp. Mắt nó mờ dần long lanh sau màn nước trong suốt ẩn hiện lên. Ánh lên những vệt đốm nhấp nháy rực rỡ trong đôi mắt màu nâu đỏ dưới hàng lông mi cong đậm nét thoảng buồn ướt đẫm những hạt nước mắt nặng trĩu long lanh. Những giọt nước mặn chát với cái ý nghĩa đó. Chúng được gọi là nước mắt khi người khác đau, khi người khác buồn. Nhưng đối với nó, đây là những giọt nước mắt hạnh phúc. Đó là lí do tại sao mỗi lần khóc thì nó lại có thói quen đi kèm với những giọt nước mắt đó là 1 nụ cười rạng rỡ trên môi. Không phải vì muốn che giấu nỗi đau sau một nụ cười giả tạo. Nhưng giờ nó không dùng thói quen đó được vì sợ...nụ hôn này sẽ không kéo dài được nữa. Sợ rằng thế giới này sẽ mờ dần tan biến, vỡ vụn và tan ra những hạt bụi li ti trôi vào bầu khí quyển và biến mất giữa bầu không khí nhẹ tênh...

Tuy hôn tụi con trai trong lớp là một chuyện đùa giỡn thường ngày nó hay làm, nhưng lại không có chút cảm giác gì. Cái cảm giác lần đầu tiên mà hắn đem đến cho nó. Dòng cảm xúc ẩn chứa trong những giọt nước mắt. Nó nhận ra...trong suốt 3 tháng đã từng quen nhau khi ấy, lí do khiến hắn lợi dụng tình cảm của người khác là do nó. Nó đã cứ liên tục chia tay và sau đó là chủ động đòi quay lại. Cứ sai lầm rồi lại nói câu xin lỗi một cách dễ dàng và...hắn đã nhận ra...một phần cũng là do hắn đã lảng nhãng và đã muốn đùa cợt từ lúc đầu. Vậy nên cả 2 đều có lỗi.

Thời gian như ngừng trôi, khoảng không gian rộng lớn giữa bầu không khí lắng đọng. Giá như những phút giây ấy thật lâu, thật chậm, ngưng lại và đứng yên mãi mãi thì tốt quá...

Nó cố đẩy hấn ra nhưng hấn lại vội vàng ôm lấy nó thật chặt. Hấn sợ rằng sẽ đánh mất nó thêm một lần nữa, hấn thật sự không muốn chút nào. Thời gian vẫn cứ trôi đi như không thể níu giữ lại từng giây phút nào nữa. Ước gì có thể quay ngược kim đồng hồ.

- Bỏ...bỏ..tao ra!_Nó vùng vẫy trong vòng tay siết chặt của hấn. Hấn càng siết chặt nó hơn nữa.

- Không..!

- Tại sao vậy!_Nước mắt nó tuôn ra- Bỏ tao đi! Bỏ tao đi!_Nó gào lên nghẹn đắng cổ họng.

- Tao biết thời gian không thể quay ngược lại và tao cũng không thể níu giữ hay khiến nó ngừng trôi. Nhưng tao biết rằng mình có thể thay đổi nó!_Không biết nói gì hơn nữa, hấn gào lên và chỉ biết khóc như một con người yếu đuối.- Mà cũng có một phần có lỗi nên mày...mày cũng phải có trách nhiệm chứ!

Nó sưng sồ, cảm nhận hơi ấm từ cơ thể hấn, trong vòng tay siết chặt như sợ rằng nó sẽ vụt mất một lần nữa. Thật ấm áp trong vòng tay an toàn, dễ chịu. Cứ thế, nước mắt cứ tuôn rơi. Nó mỉm nhẹ nụ cười trên môi. Quàng tay kẹp vào cổ hấn rồi vò đầu hấn, nó cười khẩy:

- Cùng nhau sửa lại cái “Đồng hồ” ấy nhé!_Ánh mắt nó tha thiết, dịu dàng.

Đáp lại câu nói ấy là một màng nước mắt với nụ cười rạng rỡ ấm áp từ hấn.

- Ủah!

Ánh dương lên cao, trên tán lá vẫn còn đọng lại những giọt sương trêu nặng. Trong mắt ánh lên những tia sáng từ phía bình minh. Một mối tình mới của một mối tình cũ lại có một khởi đầu mới...

15. Chương 15: Quay Ngược Thời Gian

Hấn khẽ tựa vào vai nó, bờ vai nhỏ nhắn nhưng lại cứng cáp, vững trãi. Mái tóc hấn khiến một bên phía gò má của nó nhột nhột, mùi hương dầu gội hòa lẫn với hương thơm bạc hà nam tính. Nó hít thật sâu, thở thật chậm rãi như để lưu giữ được mùi hương đó từ hấn, làn môi nó có thể cảm nhận được sự mượt mà của mái tóc, từng ngọn tóc đen láy. Cổ nó rụt lại e thẹn. Hấn áp úng, đầu vẫn tựa vào vai nó, tóc hấn vẫn chạm vào vùng cổ nơi nhạy cảm của nó, thở hơi thở ấm áp, nhẹ nhàng, người vẫn nghiêng về phía nó, vai áp vào cánh tay của nó, hấn e thẹn:

- Tao đã khiến mày thất vọng lắm phải không?

Tưởng nó sẽ an ủi...

- Không những khiến tao thất vọng mà còn khiến tao phải đau khổ, tức giận, tuyệt vọng,...

Nó càng nêu ra từng ví dụ thì tinh thần hấn lại càng suy sụp hơn, hấn cười đượm buồn

- Tại sao khi đó mày ghét tao nhưng...vẫn còn giữ liên lạc?

- Tao muốn cứu mày..._Nó nhìn xa xăm- Có nhiều đứa đã nói tao khùng đó! Thì đúng thật, bạn trai mình lăng nhăng đời nào lại vẫn muốn quay lại rồi cứu? Tụi con gái chửi tao rồi nói rằng tao không được bình thường!

- Mày biết tao nghĩ gì về mày hay không để ý đến những gì mày nói mà mày vẫn không bỏ tao sao?

- Lúc đó...tao đã khóc nhiều thật nhiều trong khi môi vẫn đang tươi cười rạng rỡ. Tao biết mình không thể trông chờ điều gì ở một mối quan hệ trên mạng. Đúng như lời người ta thường hay nói. “Càng hy vọng vào nó nhiều bao nhiêu thì lại càng thất vọng bấy nhiêu”. Vẫn biết chứ, nhưng...tao lại...

Từ nó, từng lời, từng hơi thở se lạnh gấp gáp tạo thành một làn khí mỏng mờ, giọng nói đục như nước mắt đã đọng lại khiến mũi nó khó thở, đôi bàn tay nhỏ nhắn run lẩy bẩy cùng với đôi bờ vai mang đầy nỗi sợ, nỗi nhớ khiến tim hắn đau nhói. “Giá như lúc đó...mình không hèn hạ như vậy...Tại sao...”

- HAHHAH!!!

Giọng cười trong trẻo, ngây ngô cắt ngang dòng suy nghĩ của hắn, càng nhói lên vết thương chưa lành lặn.

- Buồn cười lắm phải không? Tao chỉ muốn khiến mày thay đổi cách suy nghĩ và không muốn mày đùa cợt tình cảm của người khác. Cho dù vừa mới quen chỉ 3 tháng nhưng tao đã đem lòng yêu thương mỗi tình đầu này rồi. Tin được không? Khóc vì một mối quan hệ không rõ ràng? Ngu ngốc thật. Nhưng tao vẫn không ghét bỏ mày đâu! Bởi vì...Em Yêu Anh.

Nước mắt hắn trực trào ra lăn dài trên đôi gò má, thấm lên đôi bờ vai mạnh mẽ của nó. Hơi thở lo sợ, bồn chồn. Tiếng khóc lẫn tiếng nấc nghẹn ứa cổ họng không thể phát thành tiếng, môi hắn run run, răng nghiến thật chặt. Hắn nhận ra những gì mình đã từng nghĩ về nó, đã nghĩ rằng nó ngu dại nên mới yêu mình, những gì đã nghĩ xấu về nó khi đó...

Hắn nấc lên, khóc không thành tiếng, tay bầu vào ngực, nơi con tim nghẹn đắng như ngừng đập, không còn cảm nhận được hơi thở, âm thanh như tắt dần. “Phải chăng...đây là cảm giác mà cô ấy đã từng phải chịu đựng!?”

- Xin...Xin lỗi...Xin lỗi...

“Tao xin lỗi, tao không thể bảo vệ, che chở hay thậm chí là đem đến ày những điều mày cảm thấy hạnh phúc. Tao đã khiến mày đau khổ mà cứ vờ như chẳng có chuyện gì xảy ra. Tao đã vô tình đánh mất trong khi chẳng biết rằng mình đã yêu. Và tao đã nhận ra...trong suốt khoảng thời gian đó mày đã khóc nhiều vì tao, sự đùa cợt và lợi dụng tình cảm của tao đã khiến mày phải đau khổ và sự đùa giỡn của tao đã quá giới hạn. Tao đã cười trong khi mày đã khóc, tao đã ghét trong khi mày đã yêu. Nhưng mày lại không rời bỏ tao. Mày luôn...”

- Đừng khóc nữa! Tao luôn ở sau lưng mày mà!_Nó lấy tay lau những giọt nước mắt đầm đìa trên khuôn mặt đau đớn của hắn và mỉm cười dịu dàng

Bàn tay nó bị hắn nắm chặt và nhìn nó bằng ánh mắt trong veo những giọt nước.

- Mày luôn ở bên cạnh tao. Không phải vị trí sau cái bóng lưng màu đen của tao mà mày luôn ở bên cạnh tao, mọi lúc, trong trái tim tao!

- Lúc đó, tao đã thật tàn nhẫn. Giá như khi đó hề có chuyện gì thì tao không đòi chia tay nhiều lần liên tục thì hay biết mấy. Có nhiều lần tao đã không hiểu chuyện mà cứ nằng nặc đòi chia tay, còn có nhiều khi mày ít gọi cho tao hay không nhắn tin với tao thì tao cũng cứ đòi chia tay hay những lần mày nói chuyện không dứt khoát vì ngại nói chuyện với con gái. Không khi nào tao hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện mà vẫn cứ chia tay rồi lại nhiều những lần khác sau đó lại chủ động đòi quay lại. Tao đã khiến mày chán nản, từ đó mày mới...

- Không

- ...

- Rõ là trước khi quen mày thì tao đã có cái thói...

- Lãng nhăng_Nó tiếp lời hắn

- Tao đã...

- Xem đó như là một trò chơi và đùa giỡn với cảm xúc của người khác

- Tao là...

- Một kẻ biến thái! HaHaHa!_Nó khoái chí lại tiếp lời hắn

-“Tội tệ” chứ không phải là “Biến thái”! Làm ơn, đừng tiếp lời tao như vậy nữa. Tao xấu hổ lắm! Tao ngại lắm rồi mà còn cười tao nữa!_Hắn vừa nói, 2 mắt tít lại, mồm chu chu cười ngại với nó.

- Mày là người tao nghe lời đó, mày đã khiến tao thay đổi cách suy nghĩ_Hắn ngượng ngừng- Đồng ý làm bạn gái tao lần nữa nha?...
- Không_Nó trả lời thẳng thừng
- Sao vậy? Nhưng tại sao!?
- Tao chỉ làm người yêu của mày thôi! Bạn gái thì ày nhiều vô số kể rồi!_Nó bĩu môi
- Hahaha! Vậy là đồng ý rồi nha!
- Ủah! 5 giờ sáng rồi đó!
- Tao muốn được tựa vai vợ tương lai ngủ cơ!_Hắn không nhẽo
- Á! Lúc này mày khóc ướt vai tao rồi! HU...

16. Chương 16: Lần Nữa

Trạm xe buýt

6 giờ sáng...

- ĂN CUỐP! Bớ người ta! ĂN CUỐP!_Hảo la lên toán loạn
- Thằng họ “Dâm” tên “Đãng” đang chọc ghẹo con Khánh An hoảng hồn chạy mất dép
- Đừng tưởng mày cứu tao rồi tao có thể dễ dàng tha thứ ày!_Nhỏ gằng giọng
- HaHa...Tui đâu có nghĩ như vậy đâu!
- Trời đất! Tao chửi mày mà mày còn cười được nữa! Có được bình thường không vậy trời?
- Sao bà ghét tui quá vậy? Tui tệ lắm sao?
- Thì...hồi học cấp 2 tao nghe con lớp trưởng đồn thôi! Mà...mày cũng không đến nỗi tệ!
- Không ghét tui nữa hả?
- Vì...Vân Anh...
- Bà với Vân Anh làm hòa đi!_Hảo nói
- Nhưng...
- Vân Anh cũng buồn lắm đó!
- Thật hả?
- Umk!
- À...Ờ...m...Hử! Tao không thêm làm hòa với con nhỏ đó!_Khánh An xấu hổ chạy đi- Ờm... Cảm ơn vì đã giúp tao!

Hảo nở nụ cười rạng rỡ đáp lại.

Trên trường...

- Tui với thằng Thanh quay lại rồi!_Nó gượng gạo
- Vậy mà bây giờ mới nói!_Yến hậm hực
- Hồi nào vậy?_Hảo thắc mắc
- Hôm qua..._Nó lúng túng

- Thằng Thanh vô rồi kìa!_Yến chỉ tay về phía Hấn
- Hấn bỏ cặp vào chỗ ngồi rồi vội vã ra ngoài
- O?..._Nó hụt hẫng vì sự mong đợi lúc này
- Sao chẳng nói gì với bạn gái mà bỏ ra ngoài luôn là sao?_Hảo thắc mắc
- Nó cúi sầm mặt xuống
- À...Chắc không có gì đâu!...
- Giờ ra về...
- Thằng Thanh đâu? Sao nó không đi cùng với mày?_Yến tức tối
- Nhắc mới nhớ! Từ lúc học đến ra chơi nó cũng chẳng nói với mày câu nào!_Hảo lấy làm lạ
- Thôi! Kệ đi...Tụi mình về trước cũng được_Nó xua tay
- Kệ gì mà kệ! Đi tìm nó mau!_Con Yến với con Hảo lôi nó đi
- Thôi tui về nhà làm bài tập đây_Nó giật phắt tay rồi chạy đi, tụi con Yến với Hảo phải rượt theo đút hơi, Nó khựng lại như nhìn thấy gì đó phía sau trường, nó như chôn chân xuống đất, tim thắt chặt lại.
- Hấn đang đứng đó, đối diện là một người con gái, cũng học cùng lớp với Nó. Về mặt đồ lộng kèm với thái độ lúng túng của cô ta đủ khiến cho Nó nhận ra...
- Tui đã thích ông từ lâu lắm rồi! Làm bạn trai tui nha!
- Đó là...Tổ tình. Hấn lặng thinh, không cần ở lại nữa vì... Nó đã biết câu trả lời rồi. Vừa đúng lúc Hảo và Yến hồng học chạy đến chỗ Nó. Nó vội vã chạy đi khi chưa kịp nghe câu trả lời của Hấn dành cho cô gái đó, tiếng la lối của tụi bạn khiến Hấn bất chợt nhận ra sự có mặt của Nó vừa này. Bỏ lại tiếng khóc nức nở của cô gái xinh xắn vừa mới thốt ra câu tỏ tình, Hấn chạy theo Nó.
- Như không còn phân biệt được phương hướng nữa, cùng với hơi thở gấp gáp, những giọt nước mắt như bay vào khoảng không gian lằng nhằng hòa lẫn tiếng nấc, đôi chân như muốn rã rời. “Cũng giống như những lần trước,...Thanh chỉ lợi dụng tình cảm của mình thôi...” Những hạt mưa rát buốt như càng khiến cho đôi mắt nó đục ngầu, hơi thở lẫn lộn. Lúc này nó chỉ muốn trốn khỏi cái thế giới to lớn này thôi. Bất chợt!? Hấn siết chặt tay nó.
- Sao vậy?
- ..._Nó quay mặt
- Nhìn vào mắt tao...Trả lời đi!
- Sao lại...Sao lại bỏ tao! Tại sao lại lợi dụng tình cảm của tao thêm lần nữa!...Hu...
- “Tôi Không Thích”
- Hả?_Nó sput sùi khó hiểu
- Đó là câu trả lời của tao mà!
- Sao lại...
- Thấy nhỏ đó cũng đẹp! Vòng 1, 3 đầy đặn, thân hình chữ S, cũng dễ thương! Từ chối thì tiếc quá!
- Vậy thì đi luôn đi!_Nó nức nở- Huhuhu...Nhớ khi quen con nhỏ đó thì đừng lợi dụng tình cảm của nó với lại đừng...đừng lằng nhằng nha...Hu...hu...hix..._Nó dằn dồ đủ thứ rồi lặng lẽ đi
- Nè!_Hấn kéo tay nó lại- Sao mày dễ tin quá vậy! Đi thật hả! Không thèm hỏi là tại sao tao lại từ chối lời tỏ tình hả!
- Chẳng phải lúc trước, khi quen tao mày biến thái, lằng nhằng lắm sao?
- Thì bây giờ khác rồi!

- Vậy tại sao mày lại từ chối?

- TAO YÊU MÀY!

Sau câu trả lời khiến nó choáng váng là nụ hôn ấm áp được đặt nhẹ trên làn môi...Đôi bàn tay ấm áp dịu dàng lau đi những giọt nước nóng hổi lăn dài trên đôi má của Nó.

*** THE END ***

17. Chương Cuối

NGOẠI TRUYỆN

Lời Nhắn:

* Yến à, bà là người tui luôn cảm thấy ganh tỵ. Bà hoàn toàn là một con người khác biệt, trái ngược với tui, bà thích bóng tối, có lần bà đã nói rằng “Đôi khi khóc trong bóng tối cũng vui lắm đó!”. Tui ganh tỵ vì bà khác biệt không phải vì bà thích bóng tối mà là vì....(Cái này hok nói được ạ!) nhưng đã không còn nữa. Bởi vì...tui nghĩ mỗi người đều có một thế giới của riêng mình. Bà đã không muốn tui quên đi thằng Thanh vì không muốn tui phải đau khổ giống bà. Tui giận bà vì bà là người kêu tui không được quên nhưng tại sao bà lại không thể làm khi chính bà là người thốt lên câu nói khuyên nhủ tui rằng “Đừng chia tay mà hãy quay lại” nhưng tại sao bà vẫn cố quên đi mối tình đầu của mình một cách đau khổ? Bà nói rằng bà không làm được trong khi đã nói câu nói ấy, Yến à...đừng nói rằng “Sẽ cố quên nữa” vì như thế bà sẽ càng đau khổ hơn, hãy nói rằng “Sẽ mãi nhớ” hình bóng ấy nhé, để có thể lưu giữ được những khoảnh khắc dù chỉ ở cạnh bên thôi, chỉ cần được nhìn thấy nụ cười ấy. Nè! Tui đã hứa với bà rồi thì bà cũng phải hứa với tui đó! Nếu như bà không hứa là không công bằng chút nào đâu đó! Baka! Cảm ơn nhé...Yến !

* An à! Xin lỗi vì đã cho bà vào vai phản diện. Tui muốn nhắn nhủ với bà rằng: Đừng ghét người khác chỉ vì cách ăn mặc của họ thôi nhé! Và đừng ghét Hảo chỉ vì những lời đồn giả dối của Ái Duyên (Lớp trưởng) lớp bà nhé! Tui mình luôn chia sẻ với nhau mọi thứ, bà luôn cho tui những lời khuyên tốt nhất, luôn động viên và bảo vệ tui. Hứa với tui sẽ mãi là bạn thân như lúc này nhé.

* Hảo ơi đừng nghĩ theo hướng tiêu cực và bi quan nữa! Phải nghĩ cho tương lai của mình chứ! Ngốc à! Đã có lần bà cho tui xem chỉ tay của bà và nói rằng: “Bà nhìn đi, chỉ tay của tui không giống ai hết! Nó đều đứt đoạn đó thấy chưa?” Đối với tui...những thứ khác người lại luôn là những điều ĐẶC BIỆT và KHÁC BIỆT hơn ai hết. Mắt tui xấu lắm, bên trái thì to, còn mắt bên phải thì nhỏ xíu hà! Biết tại sao không? Bởi vì tui Đặc Biệt. Bà cũng vậy. Tùy mỗi người có một nét khác biệt. Còn có nhieu HOT GIRL nóng bỏng nhưng lại không có nét ĐẶC BIỆT thì cũng chẳng có nghĩa gì. Đối với tui...Bà luôn là một A. N. G. E. L.!!!

* Sơn ơi...Học tốt nhé!

* NGUYỄN TRẦN BẢO THANH lời nhắn muốn gửi đến mày:

Giá như trời không mưa để e ko phải buồn

Ước j thời gian ngừng trôi để em có thể mãi ở bên anh

Nếu như tuyết ko rơi, tim e đã ko ngủ đông lâu dài

Mong rằng sẽ có ngày một tia nắng ấm lướt nhẹ qua e

Rồi sẽ có một ngày định mệnh trao lại cho đôi ta

Em...Quên....Anh....Nhé!... Chỉ cần nhìn thấy nụ cười khi anh đang ở bên một nửa hạnh phúc hiện tại của mình, trong trái tim anh...em ở ngay đây. Ghét Anh

LỜI NHẮN ĐẾN TẤT CẢ MỌI NGƯỜI TRÊN THẾ GIỚI: Con Người...Không Có Một Ai Có Thể Hoàn Thiện Cả! (Kể cả tôi cũng vậy), bên ngoài chỉ là cái hình thức để người khác đánh giá nhưng đó chỉ là

trong mắt người khác khi ta đẹp ví dụ khi tôi nói rằng “Tôi yêu bạn” nhưng chỉ là vì khi bạn đẹp nhưng khi bạn xấu thì tôi lại vứt bỏ và xem thường bạn, nhiều thì có những những được gọi là HotGirl, HotBoy bla...bla....nhưng chỉ được nói một từ diễn tả chung là “Đẹp” “Cute” hay “Dễ thương” nhưng chẳng có nét gì riêng biệt cả. Nếu ngoại hình đẹp nhưng chẳng may tâm hồn người đó độc địa, xấu xa. Còn có khi ngoại hình xấu nhưng lại rất tốt bụng. Mỗi người đều có một nét đẹp riêng biệt, nếu tâm hồn người ấy trong sáng và đẹp đẽ thì ngoại hình không là cái thá gì cả. Trên trời này không có một ai hoàn thiện cả, mỗi người đều có một tật xấu, mỗi người đều có những sai lầm, và nhiều hơn nữa. Con người là thế, hãy nhìn lại cái thế giới này khi họ kính trọng ta vì vẻ bên ngoài, đó chỉ là sự giả tạo khi họ hướng cái nhìn ấy về bạn, họ yêu bạn chỉ vì ngoại hình thì đó.....những con người giả tạo.

Bạn là một Thiên Thần khi tâm hồn bạn trong sáng và đẹp đẽ. Không phải là vì cái danh hiệu HOTGIRL hay HOTBOY bla..bla....bla... mà vì cái nét đẹp riêng biệt trong tâm hồn bạn.

*** THE END ***

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/like-someone>